

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

1838.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Εως διδαχθῶσι πολλοί, καὶ πληθυνθῆ ἡ γνῶσις.—Δανιὴλ ιβ'. 4.

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ,
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΤΕΜΠΛΟΥ.

1838.

Ἄβουλος, περι αὐτοῦ.	118	Ἄτμοπλοία, μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Ἀμερικῆς	79
Ἀγαθόν, τὸ μέγιστον	190	Ἄτμοπλοῦν, ὁ ἐφευρετὴς αὐτοῦ	3
Ἀγάπη, καὶ ἀφρόνεια.	4	Ἄτμοπλοῦν, πολεμικόν	64
Ἄγριον, υἱική	106	Ἄτμοπλοῦν, τὸ μέγιστον	112
Ἀγγλία, κλίμα αὐτῆς	127	Ἄτμοσφαιρα, ἡ	120, 187
Ἀγριοί, βίοι αὐτῶν	10	Αὐγουστος, ὁ μῆν	125
Ἀέριον, τὰ στοιχειώδη	169	Αὐγουστίνος, Ἰσπ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	63
Ἄετος, ὁ	177	Αὐτάρχεια, Σολομῶντος δέσσης ὑπὲρ αὐτῆς	12
Ἄηρ	153	Αὐτοχειρία, πρὸς τοὺς μελετῶντας αὐτήν	4
Ἄηρ, εἰς σχολεῖα	171	Ἀχμέτης, ὁ σκυτοτόμος	133
Ἀθανασία	44	Βάκων, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	120
Ἀθῆναι, γεννήσεις καὶ θάνατοι εἰς αὐτάς	36	Βάσανα, τὰ τῶν πλουσίων	44
Αἶμα, περι κυκλοφορίας αὐτοῦ	46	Βασίλειος, Ἰσπ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτῆς	62
Αἶνιγμα	100	Βεβαιωτικόν, κατὰ πνευμάτων	176
Ἀκράτεια, εἰς τὸ Λονδίνον	16	Βιβλία, εἰς Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν	64
Ἀλγερία, ἐμπόριον αὐτῆς	64	Ἰσπ., εἰς Γερμανίαν	20, 176
Ἀλλεπαλληλοστορία	185	Ἰσπ., εἰς Ἠνωμένους Πολιτείας	160
Ἀλήθεια, ἡ τῶν Γραφῶν	52	Ἰσπ., εἰς Ῥωσίαν	160
Ἀμαξοί, ἀτμοκίνητοι	192	Ἰσπ., περι αὐτῶν	148
Ἀμστελδάμου	129	Βιβλιοθήκαι, εἰς Καζάν	80
Ἀνάγκωσις	120	Βιβλιοπώλαι, εἰς Βερολίνον.	159
Ἀνακαλύψεις, εἰς πρακτικὰς ἐπιστήμας	140	Βιέννα, ἡ πόλις	101
Ἀνακαλύψεις, εἰς Κασχιδόνα	128	Βίος, ὁ ἀνθρώπινος	7, 164
Ἀνακαλύψεις, λουτρῶν εἰς Ῥώμην	143	Ἰσπ., ὁ ἀρχαῖος	25
Ἀνάπαυσις, καὶ κόπος	149	Ἰσπ., ὁ μοναχικός	55
Ἀνατροφή, γυναικεία	73	Βίσιων, ἡ Βίσιος	140
Ἀνατροφή, νηπίων	40	Βόττας, ὁ ἱστοριογράφος	159
Ἀνατροφή, τέκνων	40	Βοήθεια, ἀμοιβαία	120
Ἀνήρ, τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ἀγαθοῦ	12	Βοννέτιος, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	122
Ἀνήρ, καὶ γυνή	40	Βοσσετίος, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	7
Ἀνήρ	60, 152	Βρετανία, εἰσόδημα αὐτῆς	112
Ἀνήρως, αἱ δυνάμεις αὐτοῦ	105	Γαλλία, ἐφημερίδες αὐτῆς	112
Ἀνήρωσις, γέννη αὐτῶν	88	Ἰσπ., ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς	64
Ἀντίληψις, ἀμοιβαία	155	Γέρανος, ὁ	77
Ἀπειλή, ἐξηγησὶς τινός	128	Γεωλογία, καὶ ἀποκαλύψεις	188
Ἀπελευθερώσεις, ἡ τῶν Μαύρων	128	Γεωργία	185
Ἀπόδειξις, τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ.	60	Γῆ, περι αὐτῆς	75
Ἀποκάλυψις, καὶ γεωλογία	188	Γλώσσα, ἡ Ἀγγλική	170
Ἀπόκρισις, εὐστοχος	176	Ἰσπ., ἡ καθολικουμένη	19
Ἀποστολίδης, Μ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	59	Ἰσπ., ἡ Κινική	17, 160
Ἀπόστολοι, Διαμαρτυρομένοι	112	Γνώσεις, περι αὐτῶν	70
Ἀπόστολοι, περι τοῦ κηρύγματος αὐτῶν	47	Γραφή, ἁγία, παρηγορία ἐξ αὐτῆς	172
Ἀπρίλιος, ὁ μῆν	55	Γρηγόριος, ὁ Ἄγιος, σκέψεις αὐτοῦ	146
Ἀπτηνότης, ὁ	83	Εὐσεβεῖς, περι αὐτῶν	36
Ἀργιοί, περι τῆς δυστυχίας αὐτῶν	109	Εὐφυΐα, Γαλλική, καὶ Ἀγγλική	51
Ἀρετὴ, ὑπερτέλειον πρωτότυπον αὐτῆς	74	Ἰσπ., καὶ ἀνήρ	40
Ἄρκτος, κελλητικὴ νόσος αὐτῆς	122	Ἰσπ., περι αὐτῆς	119
Ἄρκτος, Σκανδιναυική	45	Ἰσπ., ἡ ἀγία	75
Ἀρταξέρξης, ὁ Μνήμων	84	Γύφτοι, οἱ	119
Ἀρχαῖότητες, μετακομιδὴ αὐτῶν εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας	80	Δανία, ἐφημερίδες αὐτῆς	160
Ἀρχιδιακόνος, ὁ Ἀγγλος	115	Δεινὰ, τὰ ἐκ τῆς πνευματοποσίας	175
Ἀστέρεις, πρωϊνοὶ καὶ ἑσπερινοὶ	192	Δεισιδαιμονία, τῶν Κεφαλλήνων	14
	160	Δεκέμβριος, ὁ μῆν	190
		Δημοδιδάσκαλοι, ἐπιστολαὶ πρὸς αὐτοὺς	8, 23, 39

Διαγωγή, εἰς θειὰς περιστάσεις	186
Διαγίσεις, αἱ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους	128
Διαλογισμοί, λόγοι, καὶ πράξεις	180
Διαφορὰ, ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑθνικῶν	77
Ἰσπ., Ἑλληνικῆς γλώσσης	144
Διδάσκαλοι, οἱ	172
Δίκαιοι, περι αὐτῶν	36
Διώρυγες, εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας	32
Δρόμοι, εἰς Ἀμερικὴν	16, 48
Ἰσπ., σιδηροὶ, εἰς Ἀγγλίαν	21, 112
Ἰσπ., περι ἐλλείψεως αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα	37
Δρόμος, ὁ σιδηροὺς ἀπὸ Λισέβαλον εἰς Μαγκεστριαν	21
Δυσχεύστατος, ὁ	125
Δυστυχία, περι αὐτῶν	57, 136
Ἐγγαμοί, μακροβιότης αὐτῶν	96
Ἐγκράτεια	172
Ἐγκώμια, εἰς τὸν ἑαυτῶν μας	127
Εἰσοδήματα, φιλανθρωπικῶν ἐταιρειῶν	79
Ἰσπ., τῆς Μεγάλης Βρετανίας	112
Ἐκκλησία, περι αὐτῆς	47, 107
Ἰσπ., ἡ τοῦ ἁγίου Πέτρου	16
Ἐκλείψεις, τοῦ 1839	192
Ἐκπαιδεύσεις, εἰς τὴν Γαλλίαν	48
Ἐλαττώματα, περι αὐτῶν	64
Ἐλεημοσύναι, τῶν ἀποδησκότων	170
Ἐλευθερίτης, προτροπὴ εἰς αὐτήν	122
Ἐλευθεροσφαιρία, καὶ Ἐλευθεροτυπία	174
Ἐλπίς, περι αὐτῆς	23
Ἐμπόριον, περι αὐτοῦ	150
Ἰσπ., τῆς Γαλλικῆς Ἀφρικῆς	64, 144
Ἐνθουσιασμός, περι αὐτοῦ	116
Ἐορταί, περι αὐτῶν	58, 95
Ἐπάγγελμα, τὸ διδασκαλικόν	148
Κλίμα	127, 153
Κόκκαλα	84
Κολακεία	57, 172
Κόπρισμα	12, 20, 84
Κοραῖς, καὶ ὁ πατὴρ του	155
Ἰσπ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	12, 19, 58, 71, 90, 116, 119, 155, 181.
Ἰσπ., ἐπιστολαὶ ἀνέκδοτοι αὐτοῦ	90
Κόσμος, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	46
Κτήνη, εὐσταλαγχία πρὸς αὐτά	86
Κυβερνήτης, περι αὐτῆς	29
Κύκνος, ὁ	147
Κύματα, ὁ ἦλος αὐτῶν	164
Κύριος, περι αὐτοῦ	84
Κώδικες, ὁ ἠθικός τοῦ Φραγκλίνου	7
Καίς, πεπαιδευμένος	74
Καύρετον, ἡ πόλις	41
Καίριος, ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς διαφόρους γλώσσας	4
Καίριος, περι αὐτῆς	104
Καίριος, ὁ	85
Καίριος, ὁ	165
Καίριος, ὁ	165

Θαυματουργήματα, τὸ τοῦ ξυλαρίου	68
Θέμα, τὸ ἠδονικώτερον	186
Θεοτόκης, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	74, 137, 140, 172, 188.
Ἰσπ., βίος αὐτοῦ	46
Θῆβαι, Αἰγυπτιακαὶ	58
Θλίψεις	136
Θύγγιοι, οἱ	33, 53, 65
Ἰανουάριος, ὁ μῆν	12
Ἰατρὸς, ἄθεος, σόφισμα αὐτοῦ	190
Ἰερικῶν, πτώσις αὐτῆς	38
Ἰεροκήρυκες	78
Ἰερφάς, ὁ, καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ	56
Ἰερφερσῶν, κανόνες αὐτοῦ	128
Ἰερφάνης, ὁ ποταμὸς	38, 87
Ἰούλιος, ὁ μῆν	100
Ἰούνιος, ὁ μῆν	96
Ἰπποπόταμος, ὁ	1
Ἰππος, ὁ πολεμικός	8
Καίριος, διδασκαλίας	105
Καίριος, περι αὐτοῦ	57
Κακούργιοι, εἰς τὸ Λονδίνον	100
Καλλωπισμὸς, ὁ γυναικείος	120
Καλοὶ, καὶ κακοὶ	55
Κάμηλος, ὁ	28
Καρδία, ἀγαθὴ, σημεῖον αὐτῆς	64
Ἰσπ., περιγραφὴ αὐτῆς	46
Κασχιδόνα, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	107
Κατακλίσις, περι αὐτῆς	188
Κατακλίσις, οἱ τοῦ Νιαγάρα	69
Κατάχρησις, τῶν ἐυρετῶν	58
Κενοδοξία	172
Κήρυγμα, τῶν Ἀποστόλων	47
Κίνδυνος, τοῦ πλοῦτου	27
Κιρκασσία, περι τῶν γυναικῶν αὐτῆς	107
Κίσσα, ἀνέκδοτον περι αὐτῆς	125
Κληρονομία, παρὰδοξος	64
Κλήριος, ὁ, καὶ ἡ ἐκκλησία	172, 181
Κλίμα	127, 153
Κόκκαλα	84
Κολακεία	57, 172
Κόπρισμα	12, 20, 84
Κοραῖς, καὶ ὁ πατὴρ του	155
Ἰσπ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	12, 19, 58, 71, 90, 116, 119, 155, 181.
Ἰσπ., ἐπιστολαὶ ἀνέκδοτοι αὐτοῦ	90
Κόσμος, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	46
Κτήνη, εὐσταλαγχία πρὸς αὐτά	86
Κυβερνήτης, περι αὐτῆς	29
Κύκνος, ὁ	147
Κύματα, ὁ ἦλος αὐτῶν	164
Κύριος, περι αὐτοῦ	84
Κώδικες, ὁ ἠθικός τοῦ Φραγκλίνου	7
Καίς, πεπαιδευμένος	74
Καύρετον, ἡ πόλις	41
Καίριος, ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς διαφόρους γλώσσας	4
Καίριος, περι αὐτῆς	104
Καίριος, ὁ	85
Καίριος, ὁ	165

Μάιος, ὁ μῆν	70
Μαθήματα, σειρὰ αὐτῶν εἰς Γερμανικῶν γυμνασίων	72
Μάθησις, ὑφέλεια αὐτῆς	150
Μαθητεύμενοι, εἰς διαφόρους χώρας	160
Μακροβιότης	79, 176
Μαργαρίται, ἀλιεῖα αὐτῶν	97
Μάρτιος, ὁ μῆν	43
Μέθοδοι, ἐνασχολήσεως	22, 35
Μέθοδος, πλουτισμοῦ	9, 30
Μελίτη, παιδευτήρια αὐτῆς	160
Μέλλον, ἀδηλόγητος αὐτοῦ	79
Μέταλλα, τὰ πολύτιμα	48, 144
Μετάνοια, τὸ δύσκολον γερμανικῆς	119
Μέτικοι, εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας	32
Μηνιάτης, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	60, 77
Μήτηρ, ἡ ἀπατηλὴ	16
Μιάσματα, ψυχικά	75
Μικροσκοπίον, τὸ ἔξυγονικόν	57
Μιραβώλ	113
Μοναξία, περι αὐτῆς	155
Μόρφωσις, τῶν ἀρχῶν μας	40
Μεσικὴ, ἡ τερπινοτέρα	186
Ναυτικόν, τὸ τῆς Ἀμερικῆς	16
Νεύτων, ἀταραξία αὐτοῦ	36
Νηπίον, τὸ καταδυθισθὲν	16
Νοέμβριος, ὁ μῆν	176
Νόημονες, καὶ ἐργάται	164
Νόμος, ὁ ἀξιομίμητος	144, 167
Νυκτεσία, πρὸς τὴν νεολαίαν	52
Ξυλοκόπος, ὁ γερουσιαστής	107
Ξυρῆφιον, περι αὐτοῦ	29
Ὁσάρδος, ἀνέκδοτον περι αὐτοῦ	48
Ὁδοποιία, ἀνέξοδος	71
Ὁικονόμος, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	43
Ὁἶκος, περι αὐτοῦ	16
Ὁκτώβριος, ὁ μῆν	159
Ὁπιον, εἰς τὴν Κίνα	176
Ὁπῶναι, παραγγεῖλια περι αὐτῶν	12
Ὁργὴ, ἡ θεία	118
Ὁυασιγκτῶν, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ	19
Ὁυανός, δρόμος εἰς αὐτὸν	164
Πάγος, διασκαδῆσις ἐπὶ αὐτοῦ εἰς Ῥωσίαν	184
Παιγνίδια, τὰ τυχερὰ	103
Παράδειγμα, εὐγενές	80
Παρατηρήσεις, Ἐβραίου Δ'	79
Ἰσπ., Σωκράτους	55
Πένητες, περι τοῦ χλευασμοῦ αὐτῶν	20
Περιποίησις, νηπίων	169
Περὶστερὰ, ἀποδημητικὴ	126
Πλανήται, περι οἰκισμοῦ αὐτῶν	191
Πλάτανος, ἡ	146
Πλάτων, Μητροπολίτης, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	47
Πλεονεξία	125

Πληθυσμὸς, τῶν Βρετανικῶν χωρῶν	48
Ἰσπ., Νεοπολιτικῶν	64
Ἰσπ., Ῥωσικῶν	48
Ἰσπ., τῆς Μελίτης	80
Ἰσπ., πῶλεων τινῶν	32
Πλησίον, τὸς ὁ	43
Πλοία, Ἀγγλικά εἰς ὑπερσίαν	80
Πλούσιος, ὁ ἀληθὺς	139
Ἰσπ., πότε εἰναί τις ἀρχετὰ	109
Πνεῦμα, δειλία αὐτοῦ	75
Πνεύματα, περι αὐτῶν	174
Ποιμὴν, Εὐαγγελικὴς, χαρακτὴρ αὐτοῦ	59
Ποινὴ, ἡ τοῦ Καίν	171
Πόλεμος, περι αὐτοῦ	61
Πρόληψις, περι αὐτῆς	79
Προσευχὴ, περι αὐτῆς	148
Προσφορὰ, ἡ δικαία	148
Πτωχός, εὐχαριστήσις αὐτοῦ	20
Ἰσπ., καὶ πλούσιος	32
Ῥαγκαθῆς, Α. Ρ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	44
Ἰσπ., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	100
Ῥοβέρτος, Νόξ, αἰχμαλωσία αὐτοῦ	161, 182
Ῥοθκίλδα, ὁ δελφοὶ	94
Ῥώμη, ἐξέτασις εἰς αὐτήν	64
Σεπτέμβριος, ὁ μῆν	144
Σευερὸς, ὁ Καρδιναλιος	25
Σκάψιμον, καὶ γραμματικὴ	118
Σκηναί, αἱ ἀρχαῖαι	142
Σκοπός, τῆς ἐκπαιδεύσεως	57
Σολομών, ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	7, 10, 20, 23, 29, 36, 52, 75, 122.
Ἰσπ., βίος αὐτοῦ	109
Σούτσος, Π., ἀπάνθισμα ἐξ αὐτοῦ	25, 142
Στανίσλαος, Α', βασιλεὺς Πολωνίας	5
Σταυροί, ἱστορία αὐτῶν	176
Στέμμα, τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας	144
Στόλος, ὁ Γαλλικός	80
Ἰσπ., ὁ Δανικός	80
Στόμαχος, ὁ	119
Στρατός, ὁ Γαλλικός εἰς Ῥωσίαν	86
Στροβοκάμηλος	49
Συγγραφεῖς, οἱ Ἑθνικοὶ	63
Σύγχρησις, ἀρχαίας καὶ νεωτέρας φιλοσοφίας	151
Σύζυγος, προτιμητέα	64
Συκιφάντης	62
Συμευλλή, καλὴ	104
Ἰσπ., Σολομῶντος	168
Ἰσπ., Φραγκλίνου	37
Συναναστροφή	55
Συνήθειαι, Ἰσπ.	4
Συνοικία, ἀνέξοδα καὶ πολυξένοδα	78
Σύρα, καὶ Ἐρμούπολις	137
Σύστημα, τὸ ἀνθρώπινον	175
Σχολεῖα, τὰ τῆς Πρωσίας	156

Σχολείον, ἀξιολόγητον	75	Ἰπόσχσεις, περὶ αὐτῆς	86	Φύσις, περὶ τῶν ἔργων αὐτῆς	168
Ταῶς, ὁ	123	Φεβρουάριος, ὁ μῆν	20	Χαρτίον, καὶ νόμισμα	32
Τέκνα, ἀρσενικά καὶ θηλυκά	112	Φθόνος	70	Χημικός, ὁ Ἀρχάριος. 13, 61, 107, 173	
Τυπογραφία, ἐφευρέσις αὐτῆς	170	Φιλαλήθεια, τῶν ἀρχαίων Περσῶν. 104		Χήρα, Ἰνδῆ, καύσιμον αὐτῆς	145
Τύπος, ὁ περιοδικὸς τοῦ Λονδίνου	44	—————, περὶ αὐτῆς	72	Χοιροτριχες	128
Ἰαίνα, ἡ	162	Φιλία, περὶ αὐτῆς	164	Χριστιανισμὸς, εἰς τὴν Πολωνσίαν	131
Ἰγεία, διατήρησις αὐτῆς	63	Φιλοτεκνία	57	—————, πρόδος αὐτοῦ.	112
Ἰππερφάνεια	144	Φόβος, ἀποτελέσματα αὐτοῦ.	70	Χρυσόμομος	27, 55, 120, 148
Ἰππεροχὴ, Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας	122	Φραγκλίνος, συμβεβλητὴ αὐτοῦ	37	Χυλὸς, ὁ γαστρικὸς	95
—————, τῆς Εὐρώπης	58	—————, ἀπανθίσματα ἐξ αὐ- τοῦ	9, 30, 37, 148	Ψύχος	153
Ἰπνοθάτις, ἡ	151	Φριδερίκος, ὁ μέγας	63, 99	Ἰγεία, περὶ τῆς ἀφρονος	10
Ἰποκριτής, ὁ	137	Φυσικὴ	99		

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Σελίδι 4, στήλη 2, στίχῳ 48, μοσχὸς, γράφει, μόσχος. Σελ. 11, στήλ. 1, στίχ. 33, ἀνεφυφύοντο, ἀνεφύ-
οντο. Σελ. 22, στήλ. 1, στίχ. 10, αὐτοὺς, αὐτούς. Σελ. 47, στήλ. 2, στίχ. 6, αἷμα, αἷμα. Σελ. 110, στήλ.
2, στίχ. 27, ἐρεπείων, ἐρεπείων. Σελ. 111, στήλ. 1, στίχ. 53, ταοὺς, ταῶς. Σελ. 114, στήλ. 1, στίχ. 12, δυ-
τυχίας, δυστυχίας. Σελ. 124, στήλ. 2, στίχ. 4, καὶ σελ. 126, στήλ. 2, στίχ. 34, συνεπηγμένα, συμπεπηγ-
μένα. Σελ. 160, στήλ. 2, στίχ. 21, 1 εἰς 18, 1 εἰς 8.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

Ἰπποπόταμος, 1. Ὁ Ἰωσήφ ἐρμηνεύων τὸ ὄνειρον τοῦ Φαραῶ, 11. Σχῆμα φλογός, 13. Δεῖγμα Κινικοῦ βιβλίου, 17. Κά-
μηλος Ἀραβία, 28. Διάβασις τοῦ Ἰορδάνου, 38. Πτώσις τῆς Ἰεριχῶ, 39. Καταστροφή τῆς στρατιᾶς τοῦ Φαραῶ, 39. Ἄρκτος
Σκανδιναυικῆ, 45, 46. Στρεδοκάμηλος, 50. Ὁ Ἰεφθάς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, 56. Τὸ Μεμνόνιον, 58. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύων τὸν παρα-
λυτικόν, 60. Οἱ καταρῆαται τοῦ Νιαγάρα, 69. Ὁ Πεταλοειδὴς καταρῆακτης, 69. Γέρανος, 76. Γυναῖκες ἀροτρεῦσασα, 81.
Ἀπτηνοδύτης, 83. Λύκος, 85. Γένη ἀνθρώπων, 88. Ἡ πόλις Βιέννα, 101. Οἱ χαρτοφόροι, 103. Κιρκασίδος πάλησις, 107.
Ὁ Σολομῶν κρίνων τὰς δύο πόρναις, 110. Ὁ Σολομῶν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ, 111. Οἱ Γύφτοι, 119. Ταῶς, 123. Ἀπο-
δημητικὴ Περιστέρα, 126. Χωρικοὶ τῶν Ἑλβετικῶν Ἄλπεων, 138. Βόναςος, ἡ Βίσων, Ἀμερικανός, 140. Ἰνδοὶ διώκοντες Βο-
νάσους, 142. Τὸ καύσιμον χήρας Ἰνδῆς, 145. Κύνος, 147. Σχολεῖον Εὐρωπαϊκόν, 156. Ἰαίνα, 163. Ὁ Κάιν φονεύων
τὸν Ἄβελ, 171. Χρυσάετος, 177. Ἀλιάετος Λευκοκέφαλος, 180. Παγόλοφοι, 185.

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 13.]

Ο ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ.

Ο ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ.

Το δύσμορφον τούτο θηρίον, τὸ εἰς τὰς Γραφὰς καλούμενον Βεεμάθ, γεννᾶται εἰς τοὺς μεγάλους ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς, ἕως φαίνεται, εἰς αὐτοὺς μόνον. Τὰ ὠτία, ἡ οὐρά, ἡ φωνὴ αὐτοῦ παρεμφέρουν μὲν τὰ τοῦ ἵππου, ὡς λέγει ὁ Σικελιώτης Διόδωρος· ἀλλὰ γενικῶς δὲν ὁμοιάζει διόλου τὸ κομψότατον ἐκεῖνο ζῶον. Ὑπάρχει δὲ τὴν σήμερον ἐν μόνον εἶδος αὐτοῦ, ἂν καὶ ἀρχήτερα ἐγνωρίζοντο πιθανῶς τέσσαρα.

Ὁ Ἴπποπόταμος εἶναι ἰσομεγέθης μὲ τὸν ῥινόκερον, καὶ, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ὀργῆς του, ὄχι ὀλιγώτερον φοβερός· ἀλλὰ κοινῶς, ὅταν δὲν ὑπάρχη ἀνάγκη νὰ μάχεται πρὸς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ, εἶναι ἤσυχον καὶ ἀβλαβὸν ζῶον, καὶ κάποτε δὲ ἡμερώνεται τοσοῦτον, ὥστε ν' ἀκολουθῆ τὸν δεσπότην αὐτοῦ. Ἡ κυριώτερα βλάβη, τὴν ὁποίαν προξενοῦν τὰ εὐμεγέθη ζῶα ταῦτα, ὅταν εὐρίσκονται εἰς τὴν γειτονίαν καλλιεργημένων ἀγρῶν, στέκει εἰς τὸν ἀφανισμόν τῶν σπαρτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὄχι μόνον κατατρώγουν ἀρκετὰ, ἀλλὰ καὶ καταπατοῦν πολὺ πλείοτερα μὲ τοὺς ὀγκώδεις αὐτῶν πόδας. Τρέφονται δὲ οἱ Ἴπποπόταμοι κυριώτερος μὲν ἀπὸ χόρτον ἢ παντοειδῆς βοτάνης· πλὴν κατατρώγουν προθυμότερα καὶ τὸν φλοιὸν, τὰς ῥίζας, καὶ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων. Τὴν ἡμέραν διατρίβουν ἐπάνω εἰς τὰς ἐλώδεις ὄχθας τῶν ποταμῶν τοὺς ὁποίους συχνάζουν, μὲ τὸ ἐπάνω τῆς κεφαλῆς μόνον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Τὸ πάλαι, ἦσαν πολυαριθμότεροι εἰς τὴν Κάτω Αἴγυπτον· ἀλλὰ τὴν σήμερον δὲν φαίνονται πλὴν εἰς τὰ ἀνώτερα τοῦ ποταμοῦ μέρη, ὅπου κατεδίωξεν αὐτοὺς ἡ πρόδοσις τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς Σενναάρ εἶναι ἀμύητοι πιάονται δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων εἰς τάφρους, σκαπτομένας εἰς τὰ μέρη, ὅσα συνήθως διαβαίνουν εἰς τὰς νυκτερινὰς των ἐκδρομάς. Τὰς τάφρους ταύτας καλύπτουν μὲ ὀλίγους καλάμους πρὸς ἀπάτην τῶν ζῶων, τὰ ὁποῖα συχνὰ πιάονται εἰς τὴν παγίδα ταύτην. Τὸ σῶμα τοῦ Ἴπποποτάμου εἶναι βαθῆς μελαγχροῖνου χρώματος, παντάπασιν ἄτριχον, ἐκτὸς εἰς τὰ χεῖλη, καὶ τὰ ὠτία, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐράς· ὀφθαλμοὺς ἔχει μικροὺς, ὡς καὶ ὠτία· ἀλλὰ μεγαλωτάτους καὶ ἐξέχοντας μυκτῆρας, περικυκλωμένους ἀπὸ πτυχᾶς (δίπλας) δέρματος καὶ χόνδρου, αἵτινες πιθανῶς ἐνεργοῦν ὡς δικλίδες, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδον τοῦ νεροῦ. Γενικῶς κατὰ μὲν τὸ ὕψος εἶναι δύο πηγῶν, κατὰ δὲ τὸ μήκος τεσσάρων ἢ πέντε.

Τὸ δέρμα τοῦ Ἴπποποτάμου χρησιμεύει διὰ μάστιγας, αἵτινες κατασκευάζονται εἰς Σενναάρ

κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον.—Εὐθύς ἀποῦ τὸ τομάριον ἀφαιρεθῆ, κόπτεται εἰς στενὰ λωρία, δύο ἢ τρεῖς πῆχεις μακρὰ, βαθμηδὸν ὀξύνόμενα· ἔπειτα τυλίσσεται καθὲν λωρίον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ σμιξῶσιν αἱ ἄκραι, καὶ νὰ σχηματίσωσι σωλῆνα· εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην δένεται σφιγκτὰ, καὶ ἀφίνεται νὰ ξηρανθῆ εἰς τὸν ἥλιον· διὰ νὰ γένωσι δ' εὐλύγιστοι αἱ μάστιγες αὗται, χρεῖα ν' ἀλειφθῶσι μὲ βούτυρον ἢ μὲ ἄλειμμα. Εἰς τὴν Αἴγυπτον εἶναι κοινόταται, ἐμπνέουσαι τρόπον εἰς πάντα δοῦλον καὶ χωρικόν· ἀλλ' εἰς ψυχρότερα κλίματα, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Συρίαν, γίνονται εὐθραυστοι, σκίζουσι, καὶ χάνουσι τὴν ἐλαστικότητά των.

Ὁ Ἀφρικανὸς περιηγητῆς (Burchel), ὅστις παρετήρησε πολλὰ τῶν ζῶων τούτων εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, κάμνει τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις·—Καταγῆς κείμενος ὁ Ἴπποπόταμος, ἀκόμη ἢ ὁ μικρός, φαίνεται τερατώδους μεγέθους. Τὸ δέρμα, περὶ τὸν ἕνα δάκτυλον παχὺ, μόλις ἐμπορεῖ νὰ λυγισθῆ· αἱ δὲ πλευραὶ καλύπτονται ἀπὸ ἄλειμμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φυλαχθῆ μόνον ἀλατισμένον· ἐπειδὴ, ἐὰν ζητήσῃ τις νὰ τὸ ξηράνῃ εἰς τὸν ἥλιον, ὡς τὰλλα μέρη τοῦ ζῶου, διαλύεται· τὸ ἐπίλοιπον δὲ τῆς σαρκὸς σύγκειται διόλου ἀπὸ ψαχνόν.

Σπανιώταται πληγόνεται ὁ Ἴπποπόταμος εἰς ἄλλο τι μέρος ἐκτὸς εἰς τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρρηκτον φύσιν τοῦ λοιποῦ δέρματος, ὡς πολλάκις ἐλέχθη· τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἴπποπόταμος μόλις ποτὲ ἀφίνει τὸν ποταμὸν ἐκτὸς τὴν νύκτα, καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν σπανίως τοιμᾷ νὰ ἐκβάλλῃ τὴν πλεον παρά τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, δὲν ἀπομένει ἄλλος τρόπος νὰ κτυπηθῆ· διότι κάθεν σφαιροῖδιον, ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ ταχύτητος, δὲν ἐμπορεῖ νὰ διαπεράσῃ τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ὅταν συρθῆ πλαγίως· ἀλλὰ πρῶτον ἀναπηδᾷ, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ.

Ὅποτε, κίνδυνον ὑποπτευόμενος, γένη προσεκτικὸς ὁ Ἴπποπόταμος, δὲν σηκώνει ἔξω τοῦ ὕδατος παρά τοὺς μυκτῆρας, τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ τὰ ὠτία του· ἐπειδὴ δὲ ὅλα ταῦτα εἶναι θεμέλια πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, εἰς ἕν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον, παράλληλον μὲ τὸν ὀρίζοντα, δυνάμεθα ὄχι ἀπιθάνως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἡ φύσις ἀπέδωκεν εἰς αὐτὰ τὴν θέσιν ταύτην διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ζῶον, ἱκανοποιούσα αὐτὸ νὰ ἀναπνῆ, νὰ βλέπῃ, καὶ νὰ ἀκούῃ, χωρὶς νὰ ἐκτίθεται παραπολύ· διὸ καὶ δὲν τουφεκίζεται τόσο ἐνκόλως, ὅσον ἄλλα πολλὰ ζῶα. Ὁ μέγας αὐτοῦ ὄγκος τίποτε δὲν ὠφελεῖ τὸν κυνηγόν·

καὶ ἂν δὲν σκοπεύῃ μὲ τόσην ἀκρίβειαν, μ' ὅσην ἤθελε σκοπεύσειν ἐναντίον λαγοῦ, πυροβολεῖ ματαίως.

Τόσον καλὰ ἦτον ἐγνωσμένος εἰς τοὺς ἀρχαίους ὁ Ἴπποπόταμος, ὥστε ἀπορεῖ τις πῶς νὰ ἔκαμαν τόσον ἀτελεῖς περιγραφὰς τῆς μορφῆς ἢ τῶν ἐξῆων αὐτοῦ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἢ ὁ Πλίνιος τὸν περιγράφουν ὡς ἔχοντα ὀπλὰς ὁμοίως μὲ βοῦν, χαιτῆν ὁμοίως μὲ ἵππον, ῥίνα σιμῆν, ἢ οὐρὰν καθὼς τοῦ χοίρου. Ὅτι ὁ Πλίνιος ἔδωκε τόσον ἐσφαλμένην περιγραφὴν, εἶναι τρωτόντι ἐκπληκτικόν, ἐπειδὴ διάφορα τῶν ζῶων τούτων εἶχαν παρασταθῆν εἰς τὴν Ῥώμην. Ὁ Σκαῦρος, ἀστυνόμος ὢν, εἶχε πέντε κροκοδείλους καὶ ἕνα Ἴπποπόταμον εἰς προσωρινὴν τινα λίμνην· καὶ ὁ Αὐγουστος ἐπαρουσίασεν ἕνα τὸν καιρὸν τοῦ κατὰ τῆς Κλεοπάτρας Θριάμβου του.

Ο ΕΦΕΤΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΥΤ.

Πρῶτην φοράν ἐταξείδευσεν ἀτμόπλοον μὲ ἐπιβάτας τὸ 1807, ἐπὶ τοῦ Ὑδῶνος ποταμοῦ, μεταξὺ Νεοβοράκου καὶ Ἀλβανίας, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς· ἐφευρέθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀγγλοαμερικανῆς Φύλτωνος (Fulton).

Ὁ μέγας οὗτος εὐεργέτης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καθὼς ἄλλοι πολλοὶ, οἵτινες δι' ἀξιολόγων ἐφευρέσεων ἐπροβίβασαν τέχνας, ἢ συνεισέφεραν εἰς τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ, ἐδοκίμασε καταρχὰς ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ πολλὴν ψυχρότητα καὶ δυσπιστίαν. Ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ἀνθρωπὸν φαντασιώδη, τοῦ ὁποίου τὰ σχέδια ἤθελεν φερεῖν ὀλεθρον εἰς ἑαυτὸν, ἢ οὐδὲν ὄφελος εἰς τὸν κόσμον. Εἶναι τρωτόντι ἀξιοθρήνητον νὰ βλέπῃ τις μὲ πόσην περιφρόνησιν, ὑποκεκρυμμένην ἢ καὶ φανεράν, ἐθεώρουν τὸ πρῶτον αὐτοῦ πείραμα οἱ κάτοικοι πόλεως ὄχι ἀφωτίστου. Ἴδου τίνι τρόπῳ μᾶς ἱστορεῖ ὅσα ὑπέφερον ὑπὲρ τῆς ἐφευρέσεως, ἡ ὁποία ὀλονεν συντέμνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ διαστήματα, καὶ καθιστάνει γείτονας τοὺς πλέον ἀπομεμακρυσμένους λαοὺς.

“Ὅτε,” λέγει, “ἐναυπηγοῦσα εἰς τὸ Νεοβοράκον τὸ πρῶτον ἀτμόπλοον, ὁ κόσμος, νομίζων φαντασίας γέννημα τὴν νεοφανῆ ἐπιχειρήσιν, ἐθεώρει αὐτὴν μὲ ἀδιαφορίαν ἢ μὲ καταφρόνησιν. Οἱ φίλοι μου, τρωτόντι, ἦσαν εὐγενικοὶ, πλὴν ἄτολμοι. Ἦκουαν μὲ ὑπομονὴν τὰς ἐξηγήσεις μου, ἀλλ' εἰς τὰς προσόψεις αὐτῶν ἐκάθητο ἀμετασάλευτος ἡ δυσπιστία. Ἐγνώρισα τότε τὴν πλήρη σημασίαν τῶν παραπόνων τοῦ ποιητοῦ, λέγοντος, “Τί ζητεῖς; νὰ διδάξῃς κοινωφελεῖς ἀληθείας; Ταλαίπωρε, ὅλοι σε

φεύγουν, οὐδεὶς σε βοηθεῖ, καὶ ὀλίγοι σε καταλαμβάνουν.”

“Καθημέραν διερχόμενος τὸ νεώριον, ἐνῶ τὸ πλοῖόν μου ἐναυπηγεῖτο, ἐστεκόμην πολλάκις ἀγνώριστος πλησίον ἀνθρώπων, κληθεὶς συνηθροισμένων, καὶ τοὺς ἤκουα νὰ ἐρωτῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον περὶ τοῦ νέου, ἀλλοκότου καραβίου. Περιφρονήσεις καὶ χλευασμοὶ ἐσυγκρότουσι ὄλην τὴν περὶ ἐμοῦ συνομιλίαν των. Πόσος τρανὸς γέλως, πόσοι ξηροὶ ἀστεῖσμοι, πόσοι λογαριασμοὶ φρόνιμοι τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων,—ὅλα περὶ τοῦ δυστυχοῦς ἐφευρετοῦ! Τὸ νὸ μὰ μὲ καὶ ἡ μωρία μου ἦσαν εἰς ὄλον τοῦ κόσμου τὰ στόματα. Ποτέ τις δὲν εἶπε λόγον νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ, δὲν ἐξέφρασε μίαν φωταυγῆ ἐλπίδα, δὲν ἐπρόφερε μίαν ἐγκάρδιον εὐχήν. Καὶ αὐτὴ ἡ σιωπὴ δὲν ἦτο παρὰ πολιτικὴ, καλύπτουσα τὰς ἀμφιβολίας, ἢ κρύπτουσα τοὺς ἐλέγχους τῆς. Ἐφθασε τέλος πάντων ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πείραμα ἐμελλε νὰ βαλθῆ εἰς πρᾶξιν,—καιρὸς πρὸς ἐμὲ βέβαια ὄχι ἀδιάφορος. Ἐπροσκάλεσα πολλοὺς φίλους νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸ ἀτμόπλοον, ὥστε νὰ γένωσιν αὐτόπται τῆς πρώτης εὐτυχοῦς ἀποπλεύσεως. Διάφοροι ἦλθαν διὰ τὸ πρὸς ἐμὲ σέβας των· ἀλλ' ἦτο φανερόν ὅτι τὸ ἔκαμαν μὲ βαρυτάτην καρδίαν, προσμένοντες νὰ μεθεξῶσι τῆς θλίψεως μᾶλλον παρὰ τοῦ θριάμβου μου. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἐβλεπα πλείστα αἴτια ν' ἀμφιβάλω περὶ τῆς ἰδίας μου ἐπιτυχίας. Ἡ μηχανὴ ἦτο νέα καὶ κακῶς καιωμένη· πολλὰ μέρη αὐτῆς ἦσαν κατεσκευασμένα ἀπὸ μηχανικοὺς ἀπειροὺς τοιαύτης ἐργασίας· προσέτι δὲ εὐλόγως ἠμποροῦσε τις νὰ περιμένη ἀπροσδοκίτους δυσκολίας ἐξ ἄλλων αἰτιῶν. Ἐπλησίαζε τέλος ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ δοθῆ ὁ λόγος διὰ νὰ κινήθῃ τὸ πλοῖον. Οἱ φίλοι μου ἦσαν συνηθροισμένοι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ἀνησυχία ὁμοῦ καὶ φόβος ἐκυρίευαν αὐτοὺς. Ἦσαν σιωπηλοὶ, καὶ κατηφεῖς, καὶ βεβαρυνμένοι. Τὰ βλέμματά των ἐδηλοποιοῦν ὅτι δὲν ἐπεριμέναν πλὴν συμφορὰν, καὶ μ' ἔκαμαν σχεδὸν νὰ μετανοήσω διὰ τοὺς ἀγῶνάς μου. Ἐδόθη τὸ σημεῖον. Τὸ πλοῖον ἐπροχώρησεν ὀλίγον τι, ἢ μετὰ ταῦτα ἐστάθη, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον. Τὴν σιωπὴν τῆς προηγουμένης στιγμῆς τὴν διεδέχθησαν τότε γογγυσμοὶ δυσαρκετικῆς, ἢ παραχαί, καὶ ψιθυρισμοὶ, καὶ ὤμων ἀνασηκώματα. Διακεκομμένως ἤκουα νὰ λέγωσι, “Ἄν σε τὸ προσεῖπα; ἀνόητον σχέδιον! μὲ τὸ καλὸν νὰ ἐκβῶμεν!”

Ἐγὼ δὲ, ἀναβὰς εἰς ὑψομά τι, διευθύνθη πρὸς τὴν συνέλευσιν, καὶ εἶπα ὅτι ἀγροῦσα μὲν τὸ αἶτιον, ἀλλ' ἂν ἠσύχαζαν, ἢ μ' ἐχάριζαν

ήμισειαν ὄραν, ἤθελα ἢ προχωρήσειν, ἢ παραι-
τήσειν τὸ ταξειδίον δι' ἐκείνην τὴν φορὰν. Εἰς
τοῦτο ἔστερξαν χωρὶς ἀντιλογίαν. Κατέβην,
ἔξετασα τὴν μηχανὴν, καὶ ἤνθα μικρὸν χάλασμα
εἰς τινὰ μέρη αὐτῆς· μετ' ὀλίγον ἐδιορθώθη.
Τὸ πλοῖον ἐβάλλθη πάλιν εἰς κίνησιν. Ἐξηκο-
λούθει νὰ προβαίη. Μ' ὄλον τοῦτο, κάνεις
ἀκόμη δὲν ἐπίστευεν. Ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν
ἤθελαν νὰ δεχθῶσιν οὔτε τῶν ἰδίων αἰσθήσεων
τὴν μαρτυρίαν. Ἀφήκαμεν μακρὰν ὀπίσω μας
τὴν ὠραίαν πόλιν τοῦ Νεοβοράκου· διεπεράσα-
μεν τὴν πεποικιλμένην τῶν λόφων σειρὰν· ἀνεκα-
λύσαμεν τοὺς οἴκους τῆς Ἀλβανίας*. ἐφθάσα-
μεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς· καὶ τότε δὲ, ἀκόμη καὶ
τότε, ἀφοῦ τὰ πάντα κατωρθώθησαν, ἐνομιζό-
μην ἀποτυχίας θῦμα! Ἡ φαντασία εἶχεν ἰσχὴν
ὑπερτέραν τῶν αἰσθήσεων. Ἔως καὶ τότε
ἀμφιβάλλετο ἂν ἠδύνατο νὰ γένη ἐκ νέου, καὶ
ἂν ἐγίνετο δὲ, ἀμφιβάλλετο ἂν ἠμποροῦσε πολὺ
νὰ χρησιμεύσῃ.

ΘΡΑΚΙΚΑΙ ΣΤΗΘΕΙΑΙ.

Οἱ Τραυσοὶ, ὅταν γεννᾶται ἢ ἀποθνήσκῃ τις,
κάννουσι τὰ ἐξῆς.—Ὅταν μὲν γεννᾶται τις,
καθίζοντες οἱ συγγενεῖς ὀλόγουρα, μοιρολογοῦσιν
αὐτὸν, πόσα κακὰ ἔχει νὰ ὑποφέρῃ, διότι ἐγεν-
νήθη, ἀναφέροντες ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη·
ὅταν δὲ ἀποθνήσκῃ τις, παίζοντες ἔ εὐφραίνο-
μενοι, θάπτουσι αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, ἐπαριθ-
μοῦντες ἀπὸ πόσα κακὰ ἀπαλλαχθεὶς εὐρίσκε-
ται εἰς πᾶσαν εὐδαιμονίαν.

Ἄλλη δὲ τις φυλὴ κἀμνουσι τοιαῦτα.—Ἐχει
καθεὶς γυναῖκας πολλὰς· ὅταν δὲ ἀποθάνῃ τις
ἐξ αὐτῶν, γίνεται μεγάλη κρίσις τῶν γυναικῶν,
καὶ εἶναι πολλὴ φροντίς εἰς τοὺς φίλους τῆς περὶ
τοῦ ποίαν ἀπ' ὅλας ἠγάπα περισσότερον ὁ
ἀνὴρ τῶν· ὁποῖαν δὲ κρίνωσι, καὶ τὴν δώσωσιν
αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἐγκωμισθεῖσα ἀπὸ ἀνδρῶν ἔ
γυναῖκας, σφάζεται εἰς τὸν τάφον ἀπὸ τὸν πλέ-
ον οἰκειὸν τῆς, καὶ σφαχθεῖσα συνθάπτεται μετ'
τὸν ἀνδρα· αἱ δὲ ἄλλαι κἀμνωσι μεγάλην συμ-
φορὰν· διότι τὰς γίνεται τοῦτο μεγαλωτάτη
ἐντροπή.

Τῶν δὲ ἄλλων Θρακῶν εἶναι ὁ ἀκόλουθος
νόμος.—Πωλοῦσι τὰ τέκνα των, τὰ ὅποια οἱ ἀγο-
ρασταὶ μεταφέρουσιν εἰς ἄλλον τόπον· καὶ τὰς
μὲν παρθένους δὲν φυλάττουσι διόλου, τὰς δὲ
γυναῖκας των φυλάττουσιν ὑπερβολικά. Ἀγο-
ράζουσι δὲ τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοὺς γονεῖς των
μὲ μεγάλην δόσιν χρημάτων. Καὶ τὸ νὰ ἔχωσι

* Ἡ Ἀλβανία ἀπέχει τοῦ Νεοβοράκου 160 μίλια.

† Ἔως πρό μικροῦ ἐπεκράτει συνθήκη μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν νὰ
καίεται ζῶσα ἡ γυνὴ μετὰ τοῦ νεκροῦ ἀνδρός τῆς.

τὸ σῶμα κατεστιγμένον, θεωρεῖται ὡς εὐγένεια,
νὰ τὸ ἔχωσι δὲ ἄστικτον, ὡς δυσγένεια.
Τὸ νὰ κάθηται τις ἀργὸς εἶναι τιμιώτατον, νὰ
ἦναι δὲ ἐργάτης γῆς, ἀτιμιώτατον· ὁμοίως ἔ τὸ
νὰ ζῆ ἀπὸ τὸν πόλεμον ἔ ληστείαν, τιμιώτατον.
—ΗΡΟΔΟΤΟΣ, μετὰφρ. Α. ΡΑΔΙΝΟΥ.

ΠΡΟΣ ΤΟΤΣ ΑΥΤΟΧΘΕΡΙΑΝ ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ.

Εἰς τὸ Τουρῖνον ἔλαβα σχέσεις μετὰ τινὰ εὐγε-
νῆ ἐκ Πεδεμοντίου, ὁ ὅποιος ἀσυστόλως μ' ἐδιη-
γήθη τὰ ἐπόμενα περὶ ἑαυτοῦ.—

Ἐἶχα βαρυνθῆν τὴν ζωὴν μου· καὶ ὕστερον
ἀπὸ ἡμέραν δυστυχεστάτην ἐκίνησα μετὰ βραδύ
βῆμα πρὸς τὸν ποταμὸν. Ἐξαφνα ἔσπευε τις
ἐλαφρὰ τὸ ἐπανωφόριόν μου· ἐγύρισα, καὶ ἶδα
παιδάριον, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα καὶ ὁ τρόπος
ἦσαν ἀκαταμάχητα. «Εἶμεθα ἐξ, κύριε, καὶ
ἀποθνήσκωμεν τῆς πείνας.»—«Διατί,» εἶπα
κατ' ἑμαυτὸν, «νὰ μὴ βοηθήσω τὴν ἀθλίαν
ταύτην οἰκογένειαν; Ἐχὼ κάλλιστα τὸν τρόπον,
ἔ, ὅσον διὰ τὸν σκοπὸν μὲ, τί βλάπτει ἂν τὸν
ἐκτελέσω ὀλίγον ὑστερώτερα;» Μετ' ὠδήγησεν
εἰς σκηνὴν ἀπεριγράπτου τλαιπωρίας. Τοὺς
ἔρριψα τὸ πουγγίον μου.—Ἡ εὐγνωμοσύνη των
ἐμάλαξε τὴν καρδίαν μου, ἔ ἐπλήρωσε δακρύων
τοὺς ὀφθαλμούς μου. «Ἄνθρον πάλιν ἐρχομαι,»
τοὺς εἶπα. Πόσον ἦμην ἀνόητος, νὰ μελετῶ
βιαιῶν ἐξοδὸν ἀπὸ κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπο-
λαμβάνονται τοιαῦτα ἡδοναί, καὶ μετ' ὅσον
ὀλίγον κόπον!

ΗΘΙΚΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ.—Εἰς ναὸν τινὰ ἐπὶ
τῆς νήσου Χινζουὰν, εὐρίσκονται τέσσαρες ἐπι-
γραφαί, αἱ ἀκόλουθοι.—«Μὰς ἐδόθη ὁ κόσμος
διὰ ψυχικὸν ὄφελος, ὄχι δι' ἀνέγερσιν πολυτελῶν
οἰκοδομῶν· ἡ ζωὴ, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἠθικῶν
καὶ θρησκευτικῶν καθηκόντων, ὄχι διὰ ἡδονικὰς
εὐχαριστήσεις· ὁ πλοῦτος, διὰ νὰ ἐπιδαμυλεύ-
ται γενναίως, ὄχι διὰ νὰ ἐπισωρεῖται φιλαργύ-
ρος· καὶ ἡ μάθησις, διὰ νὰ παράγῃ χρηστὰ
ἔργα, ὄχι ἀπεράντους λογομαχίας.»

Εἰς τὸ λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἀριθμήθησαν 29,712
λέξεις· εἰς τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ Ἰωνσῶνος 36,784· τῶν Ἀρμενίων
ἡ γλῶσσα ἀριθμεῖ 50,000. Εἰς τὴν ἐν Λονδίνοι νέαν ἔκδοσιν τοῦ
Ἑλληνικοῦ Ἰησαυροῦ τοῦ Στεφάνου ἀριθμήθησαν κατὰ συνεγγισμὸν
ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου 150,000 λέξεις Ἑλληνικῶν.—Κορζῆς.

ΚΑΛΗΤΕΡΟΝ τὸ ὀλίγον μετ' φόβον τοῦ Κυρίου,
παρὰ θησαυροὶ μεγάλοι καὶ ταραχὴ μετ' αὐτοὺς.
Καλῆτερον ξενισμὸς λαχάνων μετὰ φιλίας, παρὰ
μοσχὸς σιτευτὸς μετὰ μίσους.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΣ Α', ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΟΛΟΝΙΑΣ.

Ο ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΣ Α', βασιλεὺς Πολονίας,
μετέπειτα δὲ δουξ Λοθαριγγίας ἔ Βάρας, ἦτον
ἄνθρωπος καταπολλὰ ἰδιότροπος, καὶ ἡ ἱστορία
του εἶναι εἰς τὸ ἄκρον διδακτικὴ.

Ἐγεννήθη δὲ εἰς Λεόπολιν, τὸ 1677, ἀπὸ
οἰκογένειαν λαμπρὰν. Τὸν καιρὸν αὐτοῦ ἐφη-
μίζοντο διὰ τρυφὴν καὶ ἀσωτίαν οἱ Πολοноί.
Εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του, ὡς καὶ εἰς παντὸς
ἄλλου ἐπισήμου εὐγενοῦς, ἐβλεπέ τις καθημέραν
συμπόσια, παιγνίδια, καὶ πολυειδεῖς ἄλλας
διασκεδάσεις καὶ ἡδονὰς, φθαρτικὰς καὶ τοῦ
καιροῦ καὶ τῆς υγείας. Ἄλλ' ὁ Στανίσιλαος,
μολονότι ἐγεννήθη εἰς τὸ μέσον πλοῦτου καὶ
λαμπρότητος, εἶχεν ἀντιπάθειαν τινὰ φυσικὴν
εἰς ὅλα τὰ τοῦ συκοῦ. Μολονότι ἐπερικινκῆτο
ἀπὸ ἀντικείμενα τὰ πλέον τρυφηλὰ, ἔ μολονότι
σύνωρα ἐγέμισαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ μετὰ
ἐπιπολαιὰς ἰδέας τῆς Γαλλικῆς εὐπροσηγορίας,
μολονότι ἐκολακεύετο ἀδιακόπως, καὶ δὲν ἐσυγ-
χωρεῖτο ποτὲ νὰ ἴδῃ πενίαν καὶ κακοπάθειαν,
μ' ὅλα ταῦτα, ἦτον ἐχθρὸς ἀσπονδος πάσης
τρυφῆς καὶ ἀσωτίας, καὶ συνήγορος θερμὸς
σωφροσύνης, ἀρετῆς, καὶ ἀπλότητος.

Μειράκιον ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, ἀπέβαλεν ἀπ'
ἐμπροσθεν αὐτῆς ὅλα τὰ μὴ ἀπολύτως ἀναγκαῖα,
καὶ ἤρριψε τρόπον ζωῆς αὐστηρότατον, τὸν
ὁποῖον καὶ ἐξηκολούθει καθ' ὅλας τὰς διαφόρους
θέσεις καὶ μεταβολὰς τοῦ πεποικιλμένου βίου
του. Ποτὲ δὲν ἐκοιμᾶτο ἐπὶ στρώματος. Ἄνω
ἢ τρία σανίδια, ὑψωμένα ὀλίγον τι ὑπεράνω
τοῦ πατώματος, καὶ σκεπασμένα μετὰ μιᾶς ἄρκου
ἐν μόνον δέρμα, ἐσυγκρότου τὴν κλίνην αὐτοῦ.
Διὰ προσκεφάλαιον μετεχειρίζετο προσέτι σανί-
διον, βαλμένον ὀλίγον γυρτὰ, καὶ σκεπασμένον
ὡσαύτως μετὰ ἄρκου δέρμα· τὸ ἐπάπλωμά του
δὲ συνίστατο ἔ αὐτὸ ἀπὸ δέρμα τῆς αὐτοῦ ζῶν.

Εἰς τὴν κλίνην ταύτην ἐμβαίνειν ὁ Στανίσιλαος
τακτικά εἰς τὰς ἐννέα τὸ ἑσπέρας, ἐσηκόνετο δὲ
εἰς τὰς τρεῖς τὸ πρωί. Καταρχὰς μὲν εἶχεν
ἄνθρωπον νὰ τὸν ἐξυπνίζῃ, ὁπότεν ἐκοιμᾶτο
ὑπὲρ τὸ διωρισμένον· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐσυνεί-
θισε τόσον εἰς τὴν πλέον ἀκριβῆ τάξιν, ὥστε
ποτὲ δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς κλίνης δέκα λεπτὰ
ὑστερον ἀπὸ τὴν προειρημένην ὄραν.

Τὴν τράπεζαν εἶχε τόσον ἀπλῆν, ὅσον τὴν
κλίνην. Ἐπρογευματίζεν εἰς τὰς ἑπτὰ, ἐγευμα-
τίζεν εἰς τὰς δώδεκα, καὶ ἐδειπνεῖ εἰς τὰς πέντε.
Βρίζινος ἄρτος καὶ γάλα ἐσυγκρότου τὸ πρό-
γευμα καὶ δεῖπνόν του· κρέας δὲ ἢ ὀψάριον τὸ
γεῦμα, μετὰ τινὰ λάχανα καὶ ὀπώρας. Διὰ ποτὸν
δὲν μετεχειρίζετο ποτὲ ἄλλο τι παρὰ καθαρὸν
πηγαῖον ὕδωρ.

Ἡ ἱματιοθήκη τοῦ Στανισλάου δὲν περιεῖχε
ποτὲ παρὰ δύο στολὰς, τὰς ἀρμοδίας εἰς τὸ
κατὰ καιρὸν ὑποβρυγιά του· ἡ ὕλη δὲ, ἐκ τῆς
ὁποίας ἦτο κατεσκευασμένη ἡ κοινὴ φορεσία τῆς,
δὲν ἦτο ποτὲ παρὰ μέσης ποιότητος.

Ὁ Στανίσιλαος δὲν ἠγάπα ποσῶς νὰ τὸν
περιτριγυρίζωσι πολυάριθμοι δούλοι. Κατὰ τὸ
πρῶτον μέρος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐκαθάριζε τὰ
ἰδιά του ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ πάντοτε
ἐνδυνεν αὐτὸς ἑαυτὸν. Οὔτε κουρέα δὲν ἐμετα-
χειρίζετο. Ἀφοῦ δ' ἐγινε βασιλεὺς, ὀλιγόστευ-
σε μεγάλως τὸν ἀριθμὸν τῶν δούλων εἰς τὴν
αὐλήν, πράττων αὐτὸς πάντοτε πᾶν ὅ,τι ἐδύ-
νατο.

Οὐδεμίαν στιγμὴν ἐδαπάνη ποτὲ ἀργὸς· ἀλλὰ
σταθερῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἀφιέρονεν ὄλον τὸν
καιρὸν αὐτοῦ εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ ἰδίου του
χαρακτῆρος καὶ τῆς καταστάσεως τῶν περικύ-
κλω αὐτοῦ.

Εἰς τὴν κατοικίαν του ἐβασιλεύεν ἡ ἀπλότης
καὶ ἡ καθαριότης. Τίποτε δὲν εἰσχωροῦσεν εἰς
αὐτὴν, μόνον διότι ἦτο καινοπρεπές. Οὐδὲ
κάτοπτρα ἐβλεπέ τις ἐκεῖ, οὐδὲ τάπητας, οὐδὲ
περιπετάσματα, οὐδὲ πολυελαίους, οὐδὲ κανὲν
ἐκ τῶν πολυτελῶν ἄλλων ἐπίπλων, ὅσα καλλω-
πίζουσι τοὺς θαλάμους τῶν ὀπαδῶν τοῦ συκοῦ·
ἀλλὰ μόνον μίαν κοινὴν τράπεζαν καὶ ὀλίγας
τινάς ἀπλὰς καθέκλας.

Ὁ Στανίσιλαος, εἰς βραχυλογίαν, ἀπέφευγε
παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀσωτίαν ἔ τὰς ὑπερβο-
λὰς τοῦ συκοῦ· μολονότι διὰ τοῦτο ἐπεριγελάτο
πολλάκις ὑπὸ συγγενῶν καὶ φίλων, οἵτινες ἐφρό-
νον, ὅτι ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ τρυφὴ συνεργοῦν τὰ
μεγίστα πρὸς ὑψωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ σφα-
λερὸν ὅμως τῆς γνώμης ταύτης δὲν ἤρρησεν
ἐμπράκτως ν' ἀποδείξῃ πρὸς αὐτοὺς ὁ Στα-
νίσιλαος.

Εἰς τὸ εικοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του
ἐδιωρίσθη πρέσβυς εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν αὐλήν
ὑπὸ τῆς Πολωνικῆς Αἰατῆς. Τὸ δὲ 1704, ὡν
ἦδη παλατῖνος καὶ στρατηγός, ἀπεστάλη πρὸς
τὸν Σβεκίας Κάρολον IB', ὅστις εἶχεν ἐφορηθῆ-
σειν εἰς τὸ βασίλειον μετὰ σκοπὸν νὰ ἐκθρονίσῃ
τὸν Ἀύγουστον Σαξονίας. Εἰς συνδιάλεξιν δὲ
τινα μετὰ τοῦ Σβέκου μονάρχου, τόσον εἰλικυσε
τὴν εὐνοίαν καὶ ὑπόληψιν αὐτοῦ, ὥστε ἀμέσως
ἀπεφάσισεν ὁ Κάρολος νὰ τὸν ὑψώσῃ εἰς τὸν
Πολωνικὸν θρόνον· τὸ ὁποῖον καὶ κατώρθωσεν
εἰς ἐκλογὴν γενομένην ἐνώπιον τοῦ Σβέκου
στρατηγοῦ τὴν 27ην Ἰουλίου, 1704.—τὸν καιρὸν
τοῦτον δὲν ἦτο παρὰ εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν ἡλικίας ὁ
Στανίσιλαος.

Ἄλλὰ μολονότι ὁ θανυμάσιος οὗτος ἀνὴρ ἐβα-
σίλευε τώρα εἰς ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα ἔθνη.

οὐδὲ στιγμιαίως μ' ὄλον τοῦτο δὲν ἐξέκλινεν εἰς ὑπερβολὴν τινὰ ἢ ἀσωτίαν, οὔτε ποσὼς ἤλλαξε τὴν προτέραν αὐτοῦ ζωὴν. Ἡ ἀπλότης, ἣτις ἐπερικύκλιον αὐτὸν ὡς ψιλὸν εὐγενῆ, ἐλαμπεν ἀκόμη εἰς τοὺς βασιλικούς του θαλάμους· καὶ εἰς τὴν αὐλὴν του δὲν ἐσυγχωροῦντο οὐδ' ἐντρύφηματα οὐδὲ συμπόσια. Τὴν εὐδαιμονίαν του ἐξήτει ὄχι εἰς ματαίας διατριβάς, ἀλλ' εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ του.

Ἀκωλύτως εἰσῆρχοντο πρὸς αὐτὸν ὄλοι· δὲν ὑπῆρχαν οὐδὲ σωματοφύλακες, οὐδὲ διατυπώσεις, οὐδ' αὐλικοὶ, νὰ τὸν καθιστάνωσι δυσπρόσιτον ἢ ἀπρόσιτον εἰς τοὺς πένητας ἢ καταδυναστευμένους. Τοῦ Στανισλάου τὸ πρόσωπον ἐλαμπεν ἀπὸ πραότητα καὶ ἀγάπην ἐξίσου πρὸς τὸν ψωμοζήτητην καὶ πρὸς τὸν ἰσχυρότερον πρίγκιπα τοῦ βασιλείου· καὶ ἡ αἰτήσις ἢ πρόσκλησις τοῦ ἐνὸς ἠκούετο καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ τοῦ ἄλλου. "Ὅχι μόνον δὲ ἠνοίγε τὰς θύρας τῆς βασιλικῆς του αὐλῆς πρὸς ὄλους τοὺς χρεῖαν ἔχοντας νὰ ἐμβῶσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀδιστακτικῶς διεπέρινα τὸ ταπεινὸν πρόθυρον τοῦ πτωχοτάτου ἐκ τῶν ὑψηλῶν του. Λιηροχετο πεζὸς τὰς διαφόρους κόμας τῆς βασιλείας· ἐπεσκέπτετο τὸν χωρικὸν εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ—ἠρεῦνα τὰ πάντα περὶ τῆς χαρᾶς καὶ λύπης του, καὶ, εἰ δυνατὸν, ἠῤῥεαν τὴν μίαν, καὶ ἐλάφρυνε τὴν ἄλλην· συγκαθίζων δὲ μετὰ τοῦ χωρικοῦ καὶ ὄλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν ἀγροτικὴν τραπέζαν, ἔμετεχαν τῆς τροφῆς των, ἐνθάδ' ὀρῶνεν αὐτοὺς νὰ ὑπομένωσιν εὐχαρίστως ὄλους τοὺς μόχθους καὶ τὰς κακοπαθείας τῆς ζωῆς των. "Ὅτε δὲ, εἰς τὸν ἀποχαιρετισμὸν, ἐβλεπεν αὐτοὺς πολλὰκις, μετ' ὀφθαλμοῦς πλήρεις θαυμάσιων χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, καὶ μετ' ἁπλῶς ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν, νὰ δέονται ὑπὲρ τῆς εὐμερείας ἢ μακροήμερουσεως τοῦ εὐεργέτου—αὐτὸς, ἠγῶν, ὁ βασιλεὺς εἰκοσιδύο ἑκατομμυρίων ἠρωϊκοῦ λαοῦ, δὲν ἠσχύνετο νὰ ἐναγκαλιζέται ἕως καὶ τὸν χωρικὸν, καὶ νὰ μιγνύη τὰ δάκρυά του μετὰ τῶν ὑψηλῶν του.

"Ἄν καὶ τοῦ Στανισλάου ἡ κυβέρνησις ἦτο βραχυτάτη, ἐθεμελίωσε, μ' ὄλον τοῦτο, εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς πολλὰ κατὰστάματα φιλανθρωπικά, ἐβελτίωσε μεγάλως τὴν κατάστασιν τῶν χωρικῶν, καὶ διὰ τοῦ παραδείγματός του ἐχαλίνωσε τὴν επικίνδυνον διαφθορὰν ἠθῶν καὶ ἔξεων, ἣτις ἐπαπειλοῦσεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν δεινὸν τινὰ ὄλεθρον.

"Ἄλλὰ φεῦ! ἡ Πολονία δὲν εἶχε μοῖραν ν' ἀπολαύη πολὺν χρόνον τὴν πατρικὴν τοῦ Στανισλάου διοίκησιν. Ἐδιώχθη ἐκ Βαρσαβίας ὑπὸ τοῦ ἀντιζήλου του Ἀυγούστου, ἔκαθυβλήθη εἰς πολλὰς ἀποτυχίας καὶ τάλαιπωρίας,

τὰς ὁποίας ὑπέφερον, ὡς πᾶσαν ἄλλην τύχης ἐναντιότητά, μετ' ὀφθαλμοῦς ὑπόκλισιν, ἕως τοῦ 1719, ὅτε ἡ Γαλλικὴ αὐλὴ ἠνοίγε πρὸς αὐτὸν καταγώγιον εἰς Οὐνεισσέμβουργον τῆς Ἀσσιατίας. Ἐνταῦθα ἔμεινεν εἰς ἀφάνειαν καὶ τὴν συνήθη του ἀπλότητα μέχρι τοῦ 1725 ἔτους, κατὰ τὸ ὅποιον ἀπροσδοκῆτως ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἡ πρίγκιπισσα Μαρία, ἐκλέχθη σύζυγος ὑπὸ Λοδοβίκου ΙΕ', βασιλέως τῆς Γαλλίας. Πολλὰς προτάσεις ἔγιναν τότε εἰς τὸν Στανισλάου νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὴν ταπεινὴν αὐτοῦ κατοικίαν εἰς βασιλικὸν τι παλάτιον ἐν Παρισίοις· ἀλλὰ τόσον ἐφοβεῖτο τὴν Γαλλικὴν τρυφήν καὶ τὰ Γαλλικὰ ἠθῆ, καὶ τόσον ἀπέχθειαν εἶχε νὰ κατοικῇ εἰς τὸ μέσον ἀσωτίας καὶ ῥαδιουργίας, ὥστε ἀπέμεινεν εἰς τὸ Οὐνεισσέμβουργον μέχρι τοῦ 1736· τότε δὲ τὸν ἐχαρίστησαν διὰ βίου τὰ δουκάτα Λοθαριγγίας καὶ Βάρας.

Ἐνταῦθα, κυρίαρχος πάλιν ὁ Στανισλάου, ἐξηκολούθει ἀκλόνητος εἰς τὰς ἀρχάς του. Μετ' ὀφθαλμοῦς ἀπλότητα ἦσαν ἅπαντα διατεταγμένα εἰς τὴν οἰκίαν του, ὥστε ὁμοιάζε τὴν διατριβὴν πένητος εὐγενοῦς μᾶλλον παρὰ τὴν αὐλὴν κυρίαρχου δουκός. Ἀλλὰ, μολονότι ἐφαίνετο πτωχὴ ἀπὸ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου, ἀπὸ καλοκάγαθίαν ὁμως, καὶ εὐγενεῖς σκοποῦς, καὶ χρηστὰ ἔργα, ἐπλούτει ὑπὲρ ὅποιονδήποτε αὐτοκρατορικὸν ἢ μοναρχικὸν παλάτιον, εἴτε ἀρχαῖον εἴτε νεώτερον.

Ὁ Στανισλάου κατέστησεν εὐδαιμόνα τὴν μικρὰν αὐτοῦ χώραν διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν σπανίων ἐκείνων ἀρετῶν, αἵτινες ἠξίωσαν αὐτὸν τοῦ ἐπωνυμίου Στανισλάου ὁ Ἀγαθοποιός. "Ὅχι μόνον ἀνεκούφισε τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ ὑπερόγκους φόρους, ἀλλὰ καὶ δι' αὐστηρᾶς οἰκονομίας ἠμύρρεσε νὰ θεμελιώσῃ πολλὰ ὠφέλιμα ἐλεημονητικά κατὰστάματα, καὶ νὰ προστατεύη τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας. Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς του ἐπέφερε μετὰ τῶν ὑψηλῶν του τοιαῦτα μόνιμα εὐεργετικά ἀποτελέσματα, ὥστε τὴν σήμερον ἀκόμη παρατηροῦνται ἴχνη ἀπλῆς καὶ ἀδόλου καρδίας εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην τῶν ἐπικρατειῶν του.

Ὁ Στανισλάου ὑπερηγάπα τὴν φιλολογίαν, καὶ συνέγραψε φιλοσοφικά, ἠθικά, καὶ πολιτικά, τὰ ὁποία ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Πονήματα τοῦ Ἀγαθοποιοῦ Φιλοσόφου. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1766, 89 ἐτῶν ἡλικίας. Μέχρι τελευταίας στιγμῆς διετήρει ὄλην τὴν νεαρὰν δραστηριότητα τῶν νοητικῶν καὶ φυσικῶν αὐτῆς δυνάμεων. Ἀλλὰ, μολονότι αὐτὸς πλέον δὲν ὑπάρχει, ἡ μνήμη του ὁμως ζῆ, καὶ θέλει ἐξακολουθεῖν νὰ ζῆ, δι' ἑκατονταετηρίδας πολλὰς ἔτι, μετὰ τῶν κατοίκων Πολονίας, Λοθαριγγίας,

καὶ Βάρας. Ποτὶ δὲν προφέρεται τὸνομα Στανισλάου ἐνώπιον αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐκχειλίωσιν ἀπὸ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης δάκρυα οἱ ὀφθαλμοὶ των.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ὁ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ βίος ὁμοιάζει δρόμον, ὅστις τελευτᾷ εἰς κρημνὸν φοβερώτατον. Εἰδοποιούμεθα τοῦτο εἰς τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ὁδοπορίας· ἀλλὰ μᾶς εἶναι γραπτὸν, καὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ προβαίνωμεν. Προχωρεῖτε! προχωρεῖτε! Ἄνυαμις ἀκαταμάχητος, ὀρμὴ τις ἀκάθεκτος, μᾶς ὠθεῖ ἔμπροσθεν· καὶ ἀναγκάζομεθα ὄλονεν νὰ προβαίνωμεν εἰς τὸν κρημνόν. Χίλια ἀποτυχία, χίλιοι πόνοι, κόποι, καὶ ἐνοχλήσεις, μᾶς βασανίζουν εἰς τὸν δρόμον. Νὰ ἠδυνάμεθα μόνον ν' ἀποφύγωμεν τὸν φοβερὸν κρημνόν! "Ὅχι! προχωρεῖτε! Ἀνάγκη πᾶσα νὰ τρέχετε ἔμπροσ· τόσον ἐγγήγορα φεύγουν οἱ χρόνοι. Μ' ὄλον τοῦτο, ἀπαντῶμεν ἐνίοτε εἰς τὸν δρόμον ἀντικείμενα τινὰ εὐάρεστα, ῥέον τι ποτάμιον, παρερχόμενον τι ἄνθος· ἠδυνόμεθα ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ σταθῶμεν. Προχωρεῖτε! προχωρεῖτε! Βλέπομεν ὅτι ὄλα τὰ πέριξ ἡμῶν κατακρημνίζονται· κτύπος φοβερός! ὄλεθρος ἀναπόφευκτος! Ἀλλὰ ποῦ καὶ ποῦ συναγομεν ἄνθη τινὰ, εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν μαραινόμενα, καρποὺς τινὰς, ἀφανιζομένους ἐνῶ τοὺς ἀπογευόμεθα, τὰ ὁποία, μ' ὄλον τοῦτο, μᾶς εὐφραίνεν ὀλίγας στιγμάς. Γοητεία καὶ ὀφθαλμοπλάνια ἐπικρατῶν πανταχοῦ· σπεῖδομεν ἀκόμη εἰς τὸν φοβερὸν κόλπον. Βαθυηδὸν ἀρχίζουν ἅπαντα νὰ μαραινῶνται· οἱ κῆποι φαίνονται ὀλιγότερον ὠραῖοι, τὰ ἄνθη ὀλιγότερον ζωηρά, τὰ χρώματα ὀλιγότερον νωπὰ, οἱ λειμῶνες ὀλιγότερον εὐθυμοὶ, τὰ ὕδατα ὀλιγότερον φαιδρά· τὰ πάντα παρακμάζουν, τὰ πάντα ἐκπίπτουν. Τέλος, παριστάνεται πρὸ ὀφθαλμῶν μας τὸ φάσμα τοῦ θανάτου. Αἰσθανόμεθα πλέον, ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ ὁ τρομερὸς κόλπος! Ἐγγίζομεν τὸ χεῖλος αὐτοῦ· ἐν ἄλλο βῆμα! καὶ—φοβερὴ κυριεῖται τῶρα τὰς αἰσθήσεις μας, ἡ κεφαλὴ γυρίζει, οἱ ὀφθαλμοὶ πλανῶνται! Ἀναγκαιῶς ἔτι προβαίνωμεν. "Ὡ, νὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν! Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τρόπος ἐπιστροφῆς· πῶσις δεινὴ! Τὸ πᾶν ἔγινεν ἀφαντοσ, τὸ πᾶν ἐχάθη.—ΒΟΣΣΟΥΤΙΟΣ.

Ἡ ΑΛΛΟΤΡΙΑ ΓΥΝΗ.

ΤΑ χεῖλη τῆς ἀλλοτρίας γυναικὸς στάζουν ὡς κρημνὸν μέλιτος, καὶ ὁ οὐρανίσκος τῆς εἶναι μαλακώτερος παρὰ ἔλαιον· τὸ τέλος ὁμως αὐτῆς εἶναι πικρὸν ὡς ἀψίνθιον, ὀξὺ ὡς μάχαιρα

δίστομος. Οἱ πόδες αὐτῆς καταβαίνουν εἰς θάνατον· τὰ βήματα αὐτῆς καταποῦν εἰς τὸν ἄδην. Διὰ νὰ μὴ γνωρίσῃς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, αἱ πορεῖαι τῆς εἶναι ἄστατοι, καὶ ὄχι εὐδιάγνωστοι. Ἀκούσατέ μου λοιπὸν τώρα, τέκνα, καὶ μὴ ἀποστραφῆτε τοὺς λόγους τοῦ στόματός μου. Κάμε τὸν δρόμον σου μακρὰν ἀπὸ αὐτῆν, καὶ μὴ πλησιάσῃς εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου τῆς, διὰ νὰ μὴ δώσῃς τὴν τιμὴν σου εἰς ἄλλους, καὶ τὰ ἔτη σου εἰς τοὺς ἀνελεήμονας· διὰ νὰ μὴ ἐμπλησθῶσιν οἱ ξένοι ἀπὸ τὴν περιουσίαν σου, καὶ οἱ κόποι σου ἔλθωσιν εἰς οἶκον ἀλλοτρίου, καὶ σὺ στενάξῃς εἰς τὰ ἔσχατά σου, ὅταν ἡ σὰρξ σου καὶ τὸ σῶμά σου καταλωθῶσι, καὶ λέγῃς, Πῶς ἐμίσησα τὴν παιδείαν, καὶ ἡ καρδία μου κατεφρόνησε τοὺς ἐλέγχους, καὶ δὲν ὑπήκουσα εἰς τὴν φωνὴν τῶν διδασκόντων με, οὐδὲ ἔκλινα τὸ ὠτίον μου εἰς τοὺς νοσητεοῦντάς με!—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΗΘΙΚΟΣ ΚΩΔΗΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.*

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ. Μὴ τρώγῃς μέχρι χορτασμοῦ· μὴ πίνῃς μέχρι ζάλης.

ΣΙΩΠΗ. Ἐκεῖνα μόνον λέγε, ὅσα ἐμποροῦν νὰ ὠφελήσωσιν ἢ ἄλλους ἢ τὸν ἑαυτὸν σου· ἀπόφυγε οὐτιδανὴν συνομιλίαν.

ΕΥΤΑΞΙΑ. Κάθε σου πράγμα ἄς ἔχῃ ἴδιον αὐτοῦ τόπον, καὶ κάθε σου ἔργον ἴδιον αὐτοῦ καιρὸν.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ. Ἀποφάσισε νὰ ἐκτελῇς πᾶν χρέος· ἐκτέλει δὲ ἀνελλιπῶς πᾶσαν ἀπόφασιν.

ΑΙΤΟΤΗΣ. Μὴν ἐξοδεύῃς, πλην διὰ νὰ ὠφελῇς ἢ ἄλλης ἢ τὸν ἑαυτὸν σου· ἦγεν, μὴν ἀσωτεύῃς τίποτε.

ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ. Μὴ χάνῃς καιρὸν· ἐνασχολοῦ πάντοτε εἰς τίποτε χρήσιμον· λείπε ἀπὸ περιττὰς πράξεις.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ. Ψεῦδος καὶ ἀπάτην μὴ μεταχειρίζου· ἄς ἦναι οἱ διαλογισμοὶ σου ἀθῶοι καὶ δίκαιοι, καὶ οἱ λόγοι σου παρόμοιοι.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Μὴν ἀδικῆς κανένα, εἴτε κακοποιῶν, εἴτε ἀμελῶν τὰς κατὰ δύναμιν ἀγαθοποιίας.

ΜΕΤΡΙΟΤΗΣ. Φεῦγε τὰς ὑπερβολὰς· πᾶν μέτρον ἄριστον.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ. Μὴν ὑποφέρῃς ἀκαθαρσίαν τινὰ εἰς σῶμα, φορέματα, ἢ κατοικίαν.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ. Μὴν ἀνησυχῆς διὰ οὐτιδανότητάς, μήτε διὰ συμφορὰς κοινὰς, ἢ ἀναποφρευκτοῦς.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ. Μιμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

* Ταῦτα συνέγραψεν ὁ Φραγκλίνος πρὸς κανονισμὸν τῆς ἰδίας του ζωῆς.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Θ'.

Συνέχεια περί παιδαγωγίας.

Α. Η διοίκησις τοῦ σχολείου πρέπει νὰ ἦναι ὁμοιομορφος. Ομολογῶ ὅτι τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ δύσκολον.—τόσον ἀλλάζει ἡ ὑγεία καὶ ἡ διάθεσις τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων.—ἀλλ' εἶναι οὐσιωδέστατον. Πολλοὺς ἴδαμεν νὰ σφάλωσιν εἰς τοῦτο. Τὴν μίαν ἡμέραν ἦσαν πολλὰ αὐστηροὶ, τὴν ἄλλην ὅλοι συγκατάβασις καὶ χαιδεύματα. Αὐτὸς ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας με ἤλεγξεν ὁ διδάσκαλός μου μίαν ἡμέραν διὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποία ἄλλας ἡμέρας ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Διὰ νὰ ἀποφεύγετε τοῦτο σφάλμα, χρειάζεται προσοχή, κρίσις, καὶ ἀρησαστία.

Καὶ ἄλλο σφάλμα, τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔχει ἡ ὁδηγία αὕτη νὰ προλάβῃ, ὑπάρχει εἰς σχολεῖα ὄχι ὀλίγα· δηλαδὴ, οἱ μικρότεροι μαθηταὶ περιορίζονται αὐστηρὰ, ἐνῶ οἱ μεγαλύτεροι ἀφίνονται ἐλεύθεροι νὰ κάμνωσι σχεδὸν ὅπως θέλωσι. Ἴδα συχνὰ νὰ παιδεύεται μαθητὴς ὀκτὼ χρόνων τὴν ἡλικίαν διὰ σφάλμα, τὸ ὁποῖον μόλις ἐπαρτηρεῖτο, ὅταν τὸ ἔπραττε μαθητὴς δεκαεξέτητος. Τοῦτο εἶναι ἀτοπον· εἶναι ἀδικον. Ἐὰν ἐπρεπε νὰ γίνετο κάμμία διάκρισις, ἔπρεπε βέβαια νὰ ἦναι τὸ ἀνάπαλιν, δηλαδὴ, νὰ δεινύεται πλειότερα αὐστηρότης εἰς τοὺς μεγαλύτερους. Ἀλλὰ λέγω, διοικεῖτε ὅλους ὁμοίως. Ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε ἐπιρροὴν καὶ ἐξουσίαν εἰς τὸ σχολεῖον, μὴ ἀφίνετε τοὺς μεγαλύτερους νὰ παραβαίνωσι κανόνας διωρισμένους διὰ ὅλης. Οἱ ἴδιοι θέλωσι σὰς σέβασθαι περισσότερο παρ' ὅταν τοὺς ἀφίνετε εἰς τὴν ἰδικὴν των διάκρισιν.

Ἄλλ' ἴσως θέλετε εἰπεῖν, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι δύνανται νὰ διοικῶσι τὸν ἑαυτῶν των, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ ἰδικὴ σας φροντίς πρέπει ν' ἀφιερώνεται μόνον εἰς τοὺς νεωτέρους. Μὴ τὸ ἐλπίζετε. Ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των ἴσως ἐπρεπε νὰ διοικῶσι τὸν ἑαυτῶν των, καὶ νὰ μὴ σὰς δίδωσι κάμμίαν ἐνόχλησιν. Ἀλλ' ἐὰν δὲν διαφέρωσι πολὺ οἱ ἰδιοὶ σας μαθηταὶ ἀπὸ τοὺς περισσότερους, ἀναμφιβόλως θέλουσι χρειάζεσθαι ὄχι ὀλίγον περιορισμόν. Φροντίζετε λοιπὸν, ὥστε ὅλοι χωρὶς ἐξαιρέσειν νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς κανόνας τοῦ σχολεῖου, ἢ θέλετε εὐκολύνειν πολλὰ τὸ ἔργον σας.

Ἡ ὁδηγία αὕτη ὑποθέτει καὶ ἀμεροληψίαν εἰς τὸν διδάσκαλον. Οἱ γονεῖς παραπονοῦνται συχνὰ, ὅτι ὁ διδάσκαλος εἶναι προσωπολήπτης, ὅτι μεταχειρίζεται τινὰς μαθητὰς καλῆτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐνίοτε ὄχι χωρὶς

βάσιν· ἀλλὰ γενικώτερα στοχάζομαι ὅτι τὰ τοιαῦτα παράπονα πηγάζουν ἢ ἀπὸ ἐσφαλμένην κρίσιν τινῶν μαθητῶν, ἢ ἀπλὴν ὑποψίαν. Ὁ διδάσκαλος ὅμως πρέπει ν' ἀποφεύγῃ πᾶσαν αἰτίαν τῆς τοιαύτης κατηγορίας. Δὲν λέγω ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ ἐπίσης τὸν καλὸν καὶ τὸν κακὸν μαθητὴν, τὸν ἀτακτὸν καὶ ἀμελεῖ, ὅσον τὸν εὐτακτὸν ἢ ἐπιμελεῖ. Τῆτο εἶναι ἀδύνατον. Ἄλλ' ἐὰν, ὅταν ὁ καλὸς μαθητὴς σφάλῃ, δὲν τοῦ ζητήτε λόγον, ἐνῶ διὰ τὸ ἴδιον πταῖσμα παιδεύετε αὐστηρῶς ἄλλον συνήθως ἀτακτότερον μαθητὴν, οὗτος βέβαια θέλει σὰς κατηγορήσειν ὡς μερολήπτην, καὶ δικαίως. Διότι καὶ οἱ δύο ἦσαν ἐπίσης ὑπόχρεοι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν κανόνα, καὶ ἀναμφιβόλως τὸ παράδειγμα τοῦ πρώτου θέλει βλάψῃν περισσότερο τὴν τάξιν τοῦ σχολείου παρὰ τοῦ δευτέρου.

Ἡ σταθερότης τοῦ διδασκάλου πρέπει (καθὼς ἐπαρτηρήσαμεν εἰς τὴν τετάρτην ἐπιστολὴν) νὰ ἐνοῦται με ἀληθινὴν εὐμένειαν. Ἡ καλοσύνη τινῶν διδασκάλων τοὺς φέρει νὰ συγκατανεύωσιν εἰς ὅλας τὰς αἰτήσεις τῶν μαθητῶν, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι πρῶτον ἐὰν συμφέρωσι καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὸ σχολεῖον· ἐνῶ ἡ σταθερότης ἄλλων καταστὰ εἰς σκληρότητα. Στοχασθῆτε πρῶτον, ἂν ἡ αἰτήσις τοῦ μαθητοῦ ἦναι εὐλόγος. Ἐὰν σὰς φανῇ ὅτι εἶναι τοιαύτη, συγκατανεύσετε ἀμέσως καὶ εὐχαρίστως. Ἐὰν ὄχι, μὴ συγχωρήσετε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν αἴτησιν με ἐλπίδα νὰ σὰς καταπέσι. Δότε νὰ καταλάβωσιν ὅλοι ὅτι τὸ νὰ ἰσημαίνει νὰ ἰ, καὶ τὸ ὄχι, ὄχι. Ἐξ ἐναντίας, τινὲς εἰς σχεδὸν ὁποιαδήποτε αἴτησιν τῶν μαθητῶν ἀποκρίνονται καταρχὰς ὄχι. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπαναλάβῃ ὁ μαθητὴς ἀρκετὰς φορὰς τὴν αἴτησιν, ἢ λάβῃ τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν, τέλος πάντων λέγουσι, ναι, ἂς συγκατανεύσω, νὰ τὸν ξεφορτωθῶ. Τοιαύτη διαγωγή θέλει ἀναμφιβόλως ὀλιγοστεύσειν τὴν ἠθικὴν ἐπιρροὴν τοῦ διδασκάλου. Οἱ μαθηταὶ δικαίως συμπεραίνουσι, ὅτι φροντίζει περισσότερο διὰ τὴν ἰδικὴν του ἡσυχίαν παρὰ διὰ τὸ ὄφελος αὐτῶν.—Φ. Α. Ε.

Ο ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΙΠΠΟΣ.—Σὺ ἔδωκες δύναμιν εἰς τὸν ἵππον; σὺ περιένδυσες τὸν τράχηλον αὐτοῦ με βροντήν; σὺ κάμνεις αὐτὸν νὰ πηδᾷ ὡς ἀκρίς; Τὸ γαυρίαμα τῶν μυκτῆρων του εἶναι τρομερόν. Ἀνασκάπτει με τὸν πόδα του εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ἀγάλλεται εἰς τὴν δυνάμιν του· ὑπάγει εἰς ἀπάντησιν τῶν ὀπλων. Καταγελᾷ τὸν φόβον, καὶ δὲν τρομάζει· οὐδὲ στρέφει ὀπίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ῥομφαίας. Ἡ φαρέτρα κροταλίζει κατεπάνω του, ἢ ἐξαστρα-

πτουσα λόγχη, καὶ τὸ δόρυ. Καταπίνει τὴν γῆν με ἀγριότητα καὶ μανίαν· καὶ εἶναι ἀκράτητος εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄμα με τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, λέγει, Εὐγε! καὶ μακρόθεν ὁσφραίνεται τὴν μάχην, τὴν κραυγὴν τῶν στρατηγῶν, καὶ τὸν ἀλαλαγμόν.—ΙΩΒ 19'.

ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΤ ΜΕΘΩΔΟΣ.

Ὁ Ἀγγλαμερικανὸς φιλόσοφος, Βενιαμίν Φραγκλίνος, ἐξέδιδεν εἰς διάστημα πολλῶν ἐτῶν Ἡμερολόγιον, ὅπου κατεχώρει πολλὰς παροιμίας καὶ γνωμικὰ· ταῦτα συνήθως τελευταῖον, καὶ συμπερίελασεν εἰς τὴν ἐπομένῃ ἡμερίαν, ἥτις ἀνεγνώσθη με πολλὴν ἡδονὴν καὶ ὄφελος ἀπὸ τοῦ συμπαιγνίου αὐτοῦ. Ἡμερολόγιον αὐτοῦ εἶναι τὸνομα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε ἑαυτὸν ὁ Φραγκλίνος εἰς τὸ Ἡμερολόγιον.

Ἐχω ἐξ ἀκοῆς, ὅτι ἡ μεγαλητέρα ἡδονὴ τῶν συγγραφέων εἶναι νὰ βλέπωσι τὰ συγγράμματά των με σέβας ἀναφερόμενα ὑπ' ἄλλων. Στοχασοὺ λοιπὸν, φίλε ἀναγνώστα, πόσον μ' εὐχαρίστησε τὸ ἀκόλουθον συμβάν.

Πρὸ ὀλίγου ἐστάθην ἐφιππος εἰς μέρος, ὅπου ἐμελλε νὰ γένη δημοπρασία. Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖ συνηθροισμένοι· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη φθάσειν ἡ διωρισμένη ὥρα, συνωμίλουσι οἱ ἄνθρωποι περὶ τῆς δυστυχίας τοῦ καιροῦ, ὅτε εἰς τῆς συνελεύσεως, στρέφων πρὸς εὐσχήμονα γέροντα, τὸν λέγει.—Σὺ δὲ, γέρον Ἀβραάμ, τί νομίζεις; Δὲν σε φαίνονται οἱ καιροὶ κακίσοι; Δὲν εἶναι τῶντι πολλὰ βαρεῖς οἱ φόροι; Πῶς ἔχομεν νὰ τοὺς πληρώσωμεν; Δὲν ἐμπορεῖς νὰ μᾶς δώσης κάμμίαν συμβουλήν; Ὁ γέρον Ἀβραάμ, σκεφθεῖς ὀλίγον, ἀπεκρίθη, Ἐπειδὴ ζητεῖς τὴν γνώμην μου, σὲ τὴν λέγω με συντομίαν· διότι, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, εἰς τοὺς φρονίμους ὀλίγα· καὶ, Ἀπὸ λόγια σάκκος δὲν γεμίζει. Ὅλοι συνέτρεξαν παρακαλοῦντες εἰς ὁμιλίαν τὸν γέροντα Ἀβραάμ, ὅστις, ἀφοῦ τὸν ἐπερικύκλωσαν, ἤρχισεν οὕτω—

Ἐγαπητοὶ φίλοι, ἢ καλοὶ γείτονες, οἱ φόροι εἶναι τῶντι πολλὰ βαρεῖς· πληρῆσθαι εἶσθαι ὑποφρονοῦντες, ἂν ἦσαν μόνον οἱ ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν ἐπιβαλλόμενοι· ἀλλ' εἶναι καὶ ἄλλοι, ἢ εἰς τινὰς ἡμῶν βαρύτεροι. Εἰς τὴν ὀκνηρίαν, παραδείγματος χάριν, πληρῶνομεν διπλοῦς· εἰς τὴν ὑπερηφανίαν, τριπλοῦς· καὶ εἰς τὴν μαρίαν, τετραπλοῦς· καὶ τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι ἀπὸ τοὺς φόρους ταύτους δὲν ἐμπορεῖ οὔτε ἡ κυβερνήσις αὕτη τὸ ἐλάχιστον νὰ μᾶς ἐλαφρύνῃ. Ὑπάρχει ὅμως ἐλπίς σωτηρίας, ἂν θέλωμεν ν' ἀκούσωμεν συμβουλήν· διότι, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, Ὁ Θεὸς λέγει εἰς τὸν ἄνθρωπον, Βοηθοῦ, ἂν θέλῃς νὰ σε βοηθήσω.

1. Πόσον ἠθέλαμεν παραπονεῖσθαι, φίλοι,

ἂν μᾶς ἠνάγκαζεν ἡ διοίκησις ν' ἀφιερῶμεν εἰς δουλείαν αὐτῆς τὸ δέκατον τοῦ καιροῦ μας! Ἀλλὰ μήπως δὲν ἀληθεύει, ὅτι ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους ἡμῶν δαπανᾶται πολὺ πλειότερος καιρὸς εἰς τὴν παντελῆ ἀργίαν καὶ τὴν ματαιοπονίαν; Ἡ ὀκνηρία ἐπιφέρει ἀσθενείας, ἢ συντέμνει τὴν ζωὴν. Ἡ ὀκνηρία, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἡ σκωρία εἰς τὰ μέταλλα, φθειρούσα πλέον παρὰ τὴν ἐργασίαν· διότι, ὅσον πλέον μεταχειρίζεσθε τὸ κλειδίον, τόσο λαμπρότερον γίνεται. Ἀλλ' ἂν ἀγαπᾶτε τὴν ζωὴν, λέγει ἀκόμη ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, οἰκονομεῖτε τὸν καιρὸν· μ' αὐτὸν αὕτη μετρεῖται. Πόσον πλέον τοῦ φυσικῶς ἀναγκαίου δὲν δίδομεν εἰς τὸν ὑπνον, λησμονῶντες τὸ, Ἡ κοιμημένη ἀλωποῦ ὄρνιθας δὲν πιάνει· καὶ ὅτι δι' ἀρκετὸν καιρὸν θέλομεν κοιμηθῆν, ὅταν καταβῶμεν εἰς τὸν τάφον.

Ἄν ὁ χρόνος ἦναι τὸ πολυτιμότερον τῶν καλῶν, ἢ ἀνοικονομησία του, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, εἶναι ἡ μεγαλητέρα ἀσωτία· ἐπειδὴ, κατ' αὐτὸν ἀκόμη, Χρόνος, διασκορπισθεῖς δὲν συναθροίζεται πλέον· καὶ, Ὁ λεγόμενος ἀρκετὸς χρόνος εἶναι παραπολὺ σύντομος. Ἀνδρίζεσθε λοιπὸν, καὶ ἐργάζεσθε, ἐνόση ἐμπορεῖτε. Διὰ τῆς προθυμίας κατορθοῦμεν πολλὰ με ὀλίγον κόπον.

Εἰς τὴν ὀκνηρίαν, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, ὅλα εἶναι δύσκολα· εἰς τὴν φιλοπονίαν, εὐκόλα. Ὁ ἀργὰ σηκούμενος γυρίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ πλέον τῆς ἡμέρας, καὶ μόλις ἐπιστρέφωσι εἰς τὸ ἔργον του νυκτιάζεται. Ἡ ὀκνηρία βαδίζει τὸσον ὑπομονητικὰ, ὥστε ἡ πενία δὲν ἀργεῖ νὰ τὴν προφθάσῃ· καὶ πάλιν, Σπρωχθεῖς ἐμπρὸς τὰς ὑποθέσεις σου· μὴ τὰς ἀρίνης καὶ σὲ σπρωχνοσιν· καὶ.

Ἐμφανίει κλίσην ἐνωρίς, φέρει τὴν ἴσιν χαράξιν, Ὁ θέλων κτήματα καὶ κῶν καὶ ὑγείαν νὰ φυλάξῃ.

Τί σημαίνει λοιπὸν αἱ ἐλπίδες ἢ εὐχαὶ μας δι' εὐτυχεστέρους καιροὺς; Οἱ καιροὶ μεταβάλλονται εἰς τὸ καλόν, ὅταν ἡμεῖς μεταβαλθῶμεν. Ἡ φιλοπονία, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, χρειαν δὲν ἔχει ἀπὸ εὐχάς. Ὅστις βόσκειται μ' ἐλπίδας, κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας. Κέρδος χωρὶς κόπον δὲν γίνεται. Ἐπειδὴ δὲν ἔχω χωρέφια, πρέπει νὰ με χρησιμεύωσιν αἱ χεῖρες μου· καὶ ἂν εἶχα, ἐπειδὴ πληρῶνομεν μέγαντος φόρους, ὡς φρόνιμα τὸ ἐστοχάσθη ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, ἐργαστήριον καὶ γῆ διαφοράν δὲν ἔχον. Πᾶσα τέχνη κέρδος καὶ τιμὴν φέρει. Ἀναγκαῖον εἶναι ὅμως νὰ ἐπιμελώμεθα τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑπόληψίν μας· εἰ δὲ μὴ, οὔτε ὁ ἀργὸς, οὔτε τὸ ἐμπόριον, θέλει μᾶς βοηθήσειν εἰς πληρωμὴν τῶν φόρων. Ὁ

φιλόπρονος δὲν φοβεῖται τὴν πείναν. Ἡ πείνα στέκει πρὸ τῆς θύρας τοῦ φιλοπόνου· ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ ἐμβῆ, ὡς λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος· δὲν εἰσέρχεται δὲ οὔτε ὁ φορολόγος καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν· διότι ἡ μὲν φιλοπονία πληροῦναι τὰ χρέη, ἡ δὲ ἀπελπισία τὰ αὐξάνει. Χρεῖα δὲν εἶναι τὰ εὐρετε θησαυροὺς, οὔτε πλούσιοι συγγενεῖς νὰ σᾶς κάμωσι κληρονόμοις. Ἡ ἐνασχόλησις, ὡς λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, εἶναι ἡ μήτηρ τῆς εὐτυχίας· καὶ, Ὁ Θεὸς δὲν ἀρνεῖται τίποτε εἰς τὴν φιλοπονίαν. Γεωπονεῖτε ἐνῶ ὁ ὀκνηρὸς κοιμᾶται, καὶ θέλετε ἔχειν τὸν ἀναγκαῖον σίτον, καὶ διὰ νὰ πωλήσετε· γεωπονεῖτε καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν Σήμερον, διότι δὲν γνωρίζετε ποῖα ἐμπόδια θέλετε ἀπαντήσῃν τὴν Αὔριον. Μία σήμερον, λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, εἶναι προτιμότερα ἀπὸ δύο αὔριον· καὶ πάλιν, Σημερινὸν ἔργον εἰς τὴν αὔριον μὴ τ' ἀφίνης. Ἀνῆσθε ὑπηρετῆται καλοῦ κυρίου, ἢ θέλετε τὸ νομίζειν μεγάλην ἐντροπήν νὰ σᾶς πιάσῃ ἀργούς· ἀλλὰ δὲν εἴσθε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ σας; Ἐντρέπεσθε λοιπὸν νὰ βλέπετε αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀργούς, ἐνῶ ἔχετε τόσα χρέη νὰ ἐκπληρώσετε πρὸς ἑαυτοὺς, πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὸν βασιλέα σας. Σκληρύνετε τὰς παλάμας σας διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως τῶν ἐργαλείων· ἐξέρχεσθε προθύμως εἰς τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὸν παγετὸν τῆς νυκτὸς, ἐνθουμούμενοι ὅτι, κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, κάτος κλεισμένος εἰς σάκκον ποντικούς δὲν πιάνει. Τὰ χρέη σας, τὸ ὁμολογῶ, εἶναι πολλὰ, καὶ ἴσως ὀλίγη ἡ δύναμίς σας· μὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὁμως ἔμὲ τὴν προσκαρτέρησιν μεγάλα πράγματα κατορθοῦνται. Νερὸν στάζον ἀδιακόπως τρυπᾷ τὴν πέτραν· προσέτι, Ὁ ποντικὸς κόπτει χονδρὰ σχοινία, ἔμικροί, ἀλλ' ἀλλεπάλληλοι κτύποι καταβάλλουν μεγάλας βαλανιδίας.

Ἴσως θέλει μὲ εἰπεῖν κανεὶς σας, “Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σχολάζω ἔμὲ νὰ ἀναπαύωμαι ὀλίγον;” Ἀκουσε, φίλε, τί λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, Καλομεταχειρίζου τὸν καιρὸν σου, ἂν θέλῃς νὰ εὐκαιρήσῃς· καὶ μὴ σκορπίζῃς ὄραν, ἐπειδὴ δὲν εἶσαι βέβαιος οὔτε περὶ λεπτοῦ. Τὴν εὐκαιρίαν ἐμπορεῖ τις νὰ δαπανᾷ εἰς τίποτε ὀφελίμον. Ὁ ἐπιμελὴς εὐκαιρεῖ κάποτε, ἀλλ' ὁ ὀκνηρὸς οὐδέποτε· διότι βίος ἀκαιρός, ἔμὲ βίος ὀκνηρὸς, εἶναι δύο πράγματα πάντῃ διάφορα. Πολλοὶ θέλουν νὰ ζῶσιν ἀκοπιάστως διὰ μόνῃς τῆς ἀγχινοίας των, ἀλλ' ἀποτυχαίνουν ἀθλίως· καθότι παρὰ τὴν φιλοπονίαν τίποτ' ἄλλο δὲν ἰσχύει νὰ φέρῃ ἀνάπαισιν, καὶ ἀφθονίαν, καὶ τιμὴν. Οἱ φεύγοντες τὴν ἡδονὴν, τὴν ἀπαντῶν συχνότερα. Ἡ ἀργύπνως κλώθουσα ἔχει φέ-

ρεμα φαρδύτατον· ἔ, ἀφοῦ ἀπέκτησα πρόβατον καὶ ἀγελάδα, ὅλοι μὲ χαιρετοῦν, λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος.

2. Ἀλλὰ, παρὰ τὴν φιλοπονίαν, πρέπει ὡσαύτως νὰ ἔχωμεν σταθερότητα, τάξιν, ἔμὲ προσοχὴν· νὰ ἐπιθεωρῶμεν τὰς ὑποθέσεις μας μὲ τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς, καὶ νὰ μὴν ὑπερεμπιστευώμεθα εἰς ἄλλας. Διότι, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, Δένδρον συχρὰ μεταφτευόμενον, καὶ οἰκογένεια συχρὰ μετοικιζομένη, ποτὲ δὲν εὐδοκιμῶν. Τρεῖς μετοικισμοὶ βλάπτειν τόσον, ὅσον μία πυρκαϊά. Τὸ αὐτὸ καὶ νὰ ἔρριπτες τὸ δένδρον εἰς τὴν φωτίαν, ὅταν συχρὰ τὸ μεταφτεύῃς. Οἰκονόμει τὸ ἐργαστήριόν σου, καὶ τὸ ἐργαστήριόν σου θέλει σὲ οἰκονομεῖν. Ἐπιθυμεῖς τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου σου; ὕπαγε ὁ ἴδιος· εἰ δὲ μὴ, πέμψε ἄλλον. Διὰ νὰ εὐτυχήσῃ ὁ γεωργὸς, πρέπει ἢ νὰ κυβερνᾷ τὸ ἄροτρον του, ἢ ὁ ἴδιος νὰ τὸ σύρῃ. Τοῦ κυρίου τὸ βλέμμα ἐνεργεῖ πλέον παρὰ τὰς δύο χεῖράς του. Καὶ πάλιν, Τοῦ οἰκοκυρίου τὸ ὄμματιον κόπρισμα γίνεται εἰς τὸ χωράφιον. Μεγαλῆτερον κακὸν κάμνει ἢ ἀπροσεξία παρὰ ἡ ἀμάθεια. Ἄν δὲν ἐπιστατῆς τοὺς ἐργάτας σου, κάμνεις τὸ ἴδιον, ὡς ν' ἀφίνες εἰς τὴν διάκρισιν των τὸ πονγγίον σου. Πολλοὶ ἠφανίσθησαν, διότι παραπολύ ἐμπιστεύθησαν τοὺς ἄλλους· ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, Εἰς τὰ κοσμικὰ ἢ ἀπιστία, καὶ ὄχι ἡ πίστις, μᾶς σώζει. Ἐπωφελέστατον εἶναι, ἀγαπητοί, νὰ κυτάξῃ τις ὁ ἴδιος τὰς ὑποθέσεις του. Ἐπιθυμεῖς ὑπηρετήν πιστὸν ἔμὲ τῆς εὐχαριστήσεώς σου; ὑπηρετοῦ μόνος σε. Μικρὸν ἀμέλημα ἐμπορεῖ νὰ γεννήσῃ μέγιστον κακόν. Δι' ἔλλειψιν καρφίαν χάνεται τοῦ ἀλόγου τὸ πέταλον· δι' ἔλλειψιν πετάλου χάνεται τὸ ἄλογον· καὶ δι' ἔλλειψιν ἀλόγου, χάνεται ὁ καβαλλάρης, ἐπειδὴ ὁ ἐχθρὸς φθάνων τὸν φονεῖ· καὶ ὅλον τοῦτο τὸ κακὸν προῆλθε, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ καρφώσῃ τὸ πέταλον.

Ἐπιταί ἡ συνέχισι.

Ο ἸΗΣΟΥΙΤΗΣ Βολλάνδος ἤρχισε κατὰ τὸ 1643 ἔτος τὴν συλλογὴν τῶν βίων τῶν ἁγίων ὅλης τῆς οἰκουμένης· μετ' αὐτὸν τὴν ἠκολούθησαν ἄλλοι κατὰ διαδοχὴν καὶ διακοπήν, εἰς σχεδὸν 150 ἐτῶν διάστημα, ὥστε κατὰ τὸ 1794 ἔτος τὸ σύνταγμα εἶχε προχωρήσειν εἰς 53 παχεῖς τόμους πρώτου μήκους, μολονότι ἔλειπεν ἀκόμη τὸ ἡμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καὶ ὅλοι οἱ δύο τελευταῖοι μῆνες, ἤγουν ἄλλοι ἴσως 25 ἢ 30 τόμοι.

Ὡς ἔρρινον χρυσοῦν εἰς χοίρου μύτην, οὔτε γυνὴ ὠραία χωρὶς φρόνησιν.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΙΩΣΗΦ ΕΡΜΗΝΕΥΩΝ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

Μετάφ. Ἐβδομήκοντα.

ΕΓΕΝΕΤΟ δὲ μετὰ δύο ἔτη ἡμερῶν, Φαραὼ εἶδεν ἐνύπνιον· ᾧετο ἐστάναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· καὶ ἰδοὺ ὡσπερ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνέβαινον ἑπτὰ βόες, καλαὶ τῷ εἶδει, ἔμὲ ἐκλεκταὶ ταῖς σαρκῶσι, καὶ ἐβόσκοντο ἐν τῷ Ἀχει. Ἄλλαι δὲ ἑπτὰ βόες ἀνέβαινον μετὰ ταύτας ἐκ τοῦ ποταμοῦ, αἰσχροὶ τῷ εἶδει, καὶ λεπταὶ ταῖς σαρκῶσι, καὶ ἐνέμοντο παρὰ τὰς βόας ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Καὶ κατέφαγον αἱ ἑπτὰ βόες αἱ αἰσχροὶ καὶ λεπταὶ ταῖς σαρκῶσι τὰς ἑπτὰ βόας τὰς καλὰς τῷ εἶδει ἔμὲ ἐκλεκτὰς ταῖς σαρκῶσι. Ἠγέρθη δὲ Φαραὼ, ἔμὲ ἐνυπνιάσθη τὸ δευτέρον· ἔμὲ ἰδοὺ ἑπτὰ στάχυες ἀνέβαινον ἐν τῷ πυθμένι ἐνὶ ἐκλεκτοῖς ἔμὲ καλοῖ. Καὶ ἰδοὺ ἑπτὰ στάχυες λεπτοὶ καὶ ἀνεμόφθοροι ἀνεφύφνοντο μετ' αὐτοὺς. Καὶ κατέπιον οἱ ἑπτὰ στάχυες οἱ λεπτοὶ ἔμὲ ἀνεμόφθοροι τοὺς ἑπτὰ στάχυας τοὺς ἐκλεκτοὺς ἔμὲ τοὺς πλήρεις. Ἠγέρθη δὲ Φαραὼ, καὶ ἦν ἐνύπνιον. Ἐγένετο δὲ πρῶτῃ, καὶ ἐταράχθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· καὶ ἀποστείλας ἐκάλεσε πάντας τοὺς ἐξηγητὰς Αἰγύπτου, καὶ πάντας τοὺς σοφοὺς αὐτῆς· καὶ διηγήσατο αὐτοῖς Φαραὼ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀπαγγέλλων αὐτὸ τῷ Φαραῶ. Καὶ ἐλάλησεν ὁ ἀρχιοινοχὸς πρὸς Φαραῶ, λέγων, Τὴν ἀμαρτίαν μου ἀναμνησῶ σήμερον· Φαραὼ ὀργίσθη τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καὶ ἔθετο ἡμᾶς ἐν φυλακῇ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀρχιμαγείρου, ἐμὲ τε καὶ τὸν ἀρχισιτοποιόν. Καὶ εἶδομεν ἐνύπνιον ἀμφοτέροι ἐν νυκτὶ μᾶ ἐγὼ καὶ αὐτὸς, ἕκαστος κατὰ τὸ αὐτοῦ ἐνύπνιον εἶδομεν. Ἦν δ' ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν νεανίσκος παῖς Ἐβραῖος τοῦ ἀρχιμαγείρου, ἔμὲ διηγησάμεθα αὐτῷ, ἔμὲ συνέκρινεν ἡμῖν. Ἐγενήθη δὲ, καθὼς συνέκρινεν

Μετάφ. νέα ἐκ τοῦ Ἑβ.

ΚΑΙ μετὰ δύο ὀλοκλήρους χρόνους, ὁ Φαραὼ ὠνειρεύθη· καὶ ἰδοὺ, ἐστέκετο πλησίον τῆς ποταμῆς. Καὶ ἰδοὺ, ἑπτὰ δαμάλια εὐμορφα καὶ παχέα ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ἔμὲ ἐβόσκον εἰς τὸ λιβάδιον. Καὶ ἰδοὺ, ἄλλα ἑπτὰ δαμάλια ἀνέβαιναν μετ' ἐκεῖνα ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ἄσχημα ἔμὲ κατάξηρα, καὶ ἐστέκοντο πλησίον εἰς τὰ ἄλλα δαμάλια ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τῆς ποταμοῦ. Καὶ τὰ ἑπτὰ δαμάλια τὰ ἄσχημα καὶ κατάξηρα κατέφαγον τὰ ἑπτὰ δαμάλια τὰ εὐμορφα ἔμὲ παχέα. Τότε ἐξύπνησεν ὁ Φαραὼ. Καὶ ἀποκοιμηθεὶς ὠνειρεύθη δευτέραν φοράν· καὶ ἰδοὺ, ἑπτὰ ἀστάχια παχέα καὶ καλὰ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸν αὐτὸν κορυόν. Καὶ ἰδοὺ, ἄλλα ἑπτὰ ἀστάχια λεπτὰ καὶ καυμένα ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸν ἀνεμὸν ἐφύθροναν ὕστερον ἀπ' ἐκεῖνα. Καὶ τὰ ἀστάχια τὰ λεπτὰ κατέφαγον τὰ ἑπτὰ ἀστάχια τὰ παχέα καὶ μεστὰ. Καὶ ἐξύπνησεν ὁ Φαραὼ, καὶ ἰδοὺ, ἦτον ὄνειρον. Καὶ τὸ πρῶτῃ τὸ πνεῦμά του ἦτο τεταραγμένον· καὶ ἔστειλε, καὶ ἔκραξεν ὅλους τοὺς μάγους τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὅλους τοὺς σοφοὺς αὐτῆς· καὶ διηγήθη εἰς αὐτοὺς ὁ Φαραὼ τὰ ὄνειράτα τῆς πλην· δὲν ἦτο κανεὶς, ὅστις νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὰ εἰς τὸν Φαραῶ. Τότε ὁ ἀρχιοινοχὸς ἐλάλησεν εἰς τὸν Φαραῶ, λέγων, Σήμερον ἐνθουμούμαι τὸ πταίσμά μου· Ὁ Φαραὼ εἶχεν ὀργισθῆ ἑναντίον εἰς τοὺς δούλους του, καὶ μὲ ἔβαλεν εἰς φυλακὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχοντος τῶν σωματοφυλάκων, ἐμὲ ἔμὲ τὸν ἀρχισιτοποιόν. Καὶ ὠνειρεύθημεν ὄνειρον εἰς τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐγὼ καὶ ἐκεῖνος· ὠνειρεύθημεν καθέως κατὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ ὄνειρου

ἡμῖν, οὕτω καὶ συνέβη· ἐμὲ τε ἀποκατασταθῆ-
ναι ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μου, ἐκείνον δὲ χρεμασθῆναι.

Ἀποστείλας δὲ Φαραῶ, ἐκάλεσε τὸν Ἰωσήφ·
καὶ ἐξήγαγον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχρουματος, καὶ
ἐξύρυσαν αὐτὸν, καὶ ἤλλαξαν τὴν στολὴν αὐτοῦ·
καὶ ἦλθε πρὸς Φαραῶ. Εἶπε δὲ Φαραῶ πρὸς
Ἰωσήφ, Ἐνύπνιον ἑώρακα, καὶ ὁ συγκρίνων οὐκ
ἔστιν αὐτό. Ἐγὼ δὲ ἀκήκοα περὶ σοῦ λεγόντων,
ἀκούσαντά σε ἐνύπνια συγκρίναι αὐτά. Ἀπο-
κριθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ τῷ Φαραῶ, εἶπεν, Ἄνευ
τοῦ Θεοῦ οὐκ ἀποκριθήσεται τὸ σωτήριον Φαραῶ.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ.—Αἱ γυναῖκες, λέγει
ὁ Ἀριστοτέλης, εἶναι τὸ ἡμῖσι μέρος τῆς πολι-
τείας· ὅθεν ὅστις δὲν φροντίζει πλὴν μόνον τῶν
ἀνδρῶν τὴν παιδείαν, ἀφίνει τῆς πολιτείας τὸ
ἡμῖσι να ζῆ ὡς θέλει, καὶ ὄχι κατὰ τοὺς νό-
μους. Ὡς ἐν ὅσαις πολιτείαις φαύλως ἔχει
τὸ περὶ τὰς γυναῖκας, τὸ ἡμῖσι τῆς πόλεως
εἶναι δεῖ νομίζειν ἀνομοθέτητον. Ἄλλ' ὅταν
εὐρίσκειται τὸ ἡμῖσι χωρὶς νόμον, ἐργήγορα καὶ
τὸ ἄλλο ἡμῖσι παύει νὰ σέβεται τοὺς νόμους.
Ἀπὸ τὰς γυναῖκας γεννώμεθα· εἰς αὐτῶν τὰς
χεῖρας διατρέβομεν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀπαλωτέ-
ρας, καὶ ἀκολούθως εὐκολωτέρας νὰ λάβῃ ὅποι-
ανδῆποτε μορφὴν, ἡλικίας. Ὅποια ἦδη ἔχουν
αἱ γυναῖκες, τοιαῦτα μὲ τὸ γάλα των αὐτὸ μᾶς
ποτίζουν.—ΚΟΡΑΗΣ.

Διο πράγματα ζητῶ ἀπὸ σέ· μὴ μὲ τὰ ἀρη-
θῆς πρὶν ἀποθάνω· Ἀπομάκρυνε ἀπὸ ἐμὲ
ματαιότητα καὶ ψεῦδος· μὴ μὲ δώσης πτωχείαν,
μηδὲ πλοῦτον· μὲ τὴν ἰκανὴν εἰς ἐμὲ τροφήν
τρέφε με· μήπως χορτασθῶ καὶ σὲ ἀρηθῶ, καὶ
εἶπω, Τίς εἶναι ὁ Κύριος; ἢ μήπως, εὐρεθεὶς
πτωχός, κλέψω, καὶ λάβω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ
μου ματαιώς.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

ΟΛΑ τὰ μέρη τῶν ὀσφίων, τῶν ὀσφρακοδέρ-
μων ὡς καὶ ὄλων τῶν λοιπῶν, εἶναι χρησιμώτατα
διὰ κόπρισμα. Εἶναι δὲ καλὰ καὶ νωπὰ καὶ
ταριχευμένα· προτιμῶνται ὅμως τὰ δεύτερα.

ΦΡΟΝΤΙΖΕ νὰ συναθροίῃς ὄλας τὰς τρυπη-
μένας ἢ σαπημένας ὀπώρας, τόσον τὰς ἐπάνω
εἰς τὰ δένδρα, ὅσον καὶ τὰς καταγῆς, καὶ νὰ
τὰς ἐκβάλλῃς ἀπὸ τὸ μέσον. Εἰ δὲ μὴ, οἱ περι-
εχόμενοι εἰς αὐτὰς σκόληκες, οἱ καὶ πρόξενοι
τῆς φθορᾶς των, θέλουν διεξέρχονται καὶ χάνε-
σθαι εἰς τὴν γῆν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ ἀκόλουθον
ἔτος θέλουν ἐκβαίνειν πολυπληθέστεροι.

ΚΑΙ ῥῆμα καὶ νεῦμα μόνον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ
μυρίοις ἐνθυμήμασι καὶ περιόδοις ἀντίρροπον
ἔχει πίστιν.—ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ.

του. Καὶ ἦτον ἐκεῖ μὲ ἡμᾶς νέος τις Ἑβραῖος,
δούλος τοῦ ἀρχοντος τῶν σωματοφυλάκων· καὶ
διηγήθημεν εἰς αὐτὸν, καὶ μᾶς ἐξηγήσε τὰ ὄνει-
ρατά μας· εἰς καθένα κατὰ τὸ ὄνειρόν τε ἔκαμε
τὴν ἐξηγήσιν. Καὶ καθὼς ἐξηγήσεν εἰς ἡμᾶς,
οὕτω καὶ συνέβη· ἐγὼ μὲν ἀπεκατεστάθην εἰς τὸ
ὑπουργημά μου, ἐκείνος δὲ ἐχρεμάσθη.

Τότε ἔστειλεν ὁ Φαραῶ, καὶ ἐκράξε τὸν Ἰω-
σήφ· καὶ τὸν ἐκβαλε μετὰ σπουδῆς ἀπὸ τὸν
λάκκον· καὶ τὸν ἐξύρυσαν, καὶ ἤλλαξαν τὰ φορέ-
ματα αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φαραῶ. Καὶ ὁ
Φαραῶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰωσήφ, Ὁνειρεύθην ὄνει-
ρον, καὶ κάνεις δὲν εἶναι νὰ ἐξηγήσῃ αὐτό· καὶ
ἐγὼ ἤκουσα νὰ λέγῃσι περὶ σοῦ, ὅτι ἐννοεῖς τὰ
ὄνειρατα ὥστε νὰ ἐξηγῆς αὐτά. Καὶ ὁ Ἰωσήφ
ἀπεκρίθη εἰς τὸν Φαραῶ, λέγων, Δὲν ἀνήκει
τοῦτο εἰς ἐμέ· ὁ Θεὸς θέλει δώσει εἰς τὸν Φα-
ραῶ ἀπόκρισιν εἰρήνης.

Ο ΜΗΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

ΤΟΝ Ἰανουάριον διέκρινεν ὡς πρῶτον μῆνα
τοῦ ἐνιαυτοῦ ὁ Νουμᾶς Πομπήλιος, ὁ δεύτερος
βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, ὅταν ἐπρόσθεσεν αὐτὸν
καὶ τὸν μῆνα τοῦ Φεβρουαρίου εἰς τὸ μηνολό-
γιον ἢ ἔτος τοῦ Ῥωμύλου, τοῦ θεμελιωτοῦ καὶ
πρώτου βασιλέως τῆς πόλεως αὐτῆς. Καταρχὰς
συνίστατο οὗτος ὁ μῆν ἀπὸ τριάκοντα μόνον
ἡμέρας· ὠνομάσθη δὲ Ἰανουάριος πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἐθνικοῦ Θεοῦ Ἰανοῦ, τὸν ὅποιον οἱ Ῥω-
μαῖοι ἐσέβοντο τὰ μέγιστα. Ἐκάλεσαν δ' ἐξ
αὐτοῦ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ χρόνου, ὄχι μόνον
διὰ τὴν ὁποίαν ἔχαιρε μεγάλην ὑπόληψιν ὡς
κρίνων περὶ τῶν παρελθόντων, καὶ προβλέπων ἢ
προγινώσκων τὰ μέλλοντα, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπέ-
θεταν ὅτι εἰς τὴν μερικὴν αὐτοῦ φροντίδα ἦσαν
παραδομένοι αἱ πύλαι τοῦ οὐρανοῦ· ὅθεν καὶ
πάντοτε παρίσταναν αὐτὸν μὲ κλειδίον εἰς τὴν
δεξιάν του χεῖρα. Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ θύρα ἢ
πύλη ὠνομάζετο Ῥωμαῖοσι Ἰάννα, (Janua). Τὸ
ἄγαλμα τοῦ Ἰανοῦ εἶχε δύο πρόσωπα, ἐστραμ-
μένα τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου· τὸ μὲν, γηραλέον,
καὶ δηλοῦν πείραν ἢ γνώρισιν τῶν παρεληλυ-
θόντων· τὸ δὲ, νεαρὸν, σημαῖνον προόρασιν τῶν
τοῦ μέλλοντος χρόνου. Ἐπίστε παριστάνετο
μὲ τέσσαρα πρόσωπα, συμβολικὰ τῶν τεσσάρων
ἡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ὑπε-
λαμβάνετο νὰ ἔχη ἐξουσίαν. Ἄλλοτε πάλιν
εἰκονίζετο καθήμενος εἰς τὸ μέσον δώδεκα βωμῶν,
φανερῶν τὸς δώδεκα μῆνας, εἰς τοὺς ὁποίους
ὁ Νουμᾶς ἐδιαίρεσε τὸν χρόνον. Εἰς τὴν περι-
στασιν ταύτην ἐγλύφοντο χαρακτῆρες ἐπὶ τῶν
χειρῶν αὐτοῦ, δεικνύοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν
ἡμερῶν, ὅσας ἠῦξῃσε τὸ ἔτος ὁ κυρίαρχος αὐτός.
Ὁ Νουμᾶς, φρόνιμος καὶ εἰρημικός ἀρχων,

ἀφαιρέσας ἀπὸ τὸν Μάρτιον, ὅστις ἦτο καθι-
ρωμένος εἰς τὸν θεὸν τοῦ πολέμου Ἄρη, τὴν
τιμὴν τοῦ νὰ ἦναι ὁ πρῶτος μῆν τοῦ ἐνιαυτοῦ,
καὶ προκρίνας τὸν Ἰανουάριον, ἀπέβλεπεν ἴσως
εἰς τὸ νὰ παρακινήσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ νὰ τιμῶσι
τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης μᾶλλον παρὰ τὰ ἐκ τοῦ
πολέμου—συνήργησεν ὅμως εἰς τὴν μεταβολὴν
ταύτην καὶ ἡ ἐπιθυμία του, ν' ἀρχίξῃ τὸ ἔτος
εἰς τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν φθάνει ὁ ἥλιος
εἰς τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἐκκλισιν ἢ πτώσιν, ἣτις
συμβαίνει, ὡς εἶναι πασίγνωστον, περὶ τὰ τέλη
Δεκεμβρίου. Τὸ ἱερὸν τοῦ Ἰανοῦ διετάχθη νὰ
μένῃ κλεισμένον εἰς καιρὸν εἰρήνης, ἀνοικτὸν δὲ
εἰς καιρὸν πολέμου· καὶ τόσον δὲ ἰσχυρῶς ἐνήρ-
γησε τὸ παράδειγμα καὶ αἱ παραγγελίαι τοῦ
Νουμᾶ εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὥστε καθ' ὅλον
τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας του εἶχε τὴν εὐχαρί-
στησιν νὰ βλέπῃ κλεισμένον τὸν ναὸν τοῦτον—
μολονότι οἱ Ῥωμαῖοι ἦσαν τόσον φιλοπόλεμοι,
ὥστε εἰς διάστημα 800 ἐτῶν ἐκλείσθη μόνον
ἑξάκις. Πρῶτον καὶ πολυχρονιώτερον ἐκλείσθη
ἐπὶ ζωῆς τοῦ Νουμᾶ αὐτοῦ· δεύτερον εἰς τὸ
τέλος τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου—τρὶς ἐπὶ
τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου—καὶ ἔκτον ἐπὶ
Νέρωνος.

Εἰς παλαιὰς ζωγραφίας παριστάνεται ὁ μῆν
Ἰανουάριος ὡς ἄνθρωπος λευκοφόρος, διὰ τὴν
χιόνα δηλαδή, ἣτις πίπτει τὸν καιρὸν αὐτὸν τῆ
χρόνου· φεσᾶ ἐπάνω εἰς τοὺς δακτύλους του,
σημαίνων τὸ ψῦχος· καὶ ὑπὸ τὸν ἀριστερόν του
βραχίονα κρατεῖ δεμάτιον ξύλα, ἢ ἔχει πρὸ πο-
δῶν αὐτοῦ χαλκοῦν δοχεῖον, πλήρες ἀναμμένων
ἀνθράκων. Πλησίον αὐτῆ φαίνεται τὸ σημεῖον
τοῦ ὑδροχόου, εἰς τὸν ὅποιον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος
τὴν 7—19ην τοῦ μῆνος τούτου. Οἱ Ἀγγλοσά-
ξονες, οἵτινες ἦσαν ἐκδοτοὶ εἰς τὰ ποτὰ, ἐζωγρά-
φον τὸν Ἰανουάριον ὡς ἄνθρωπον καθήμενον εἰς
τράπεζαν μὲ ποτήρια ἔμπροσθέν του· παρέκει
δὲ εἰκονίζοντο ἄνθρωποι ἀροτρεόντες μὲ βόας,
σπείροντες, καὶ εἰς ἄλλας ἐργασίας γεωργικὰς
ἐνησχολημένοι.

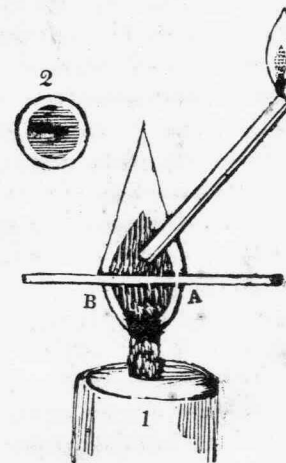
Ο ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 6.

ΕΜΑΘΕΣ ἤδη, ὅτι ὁ κηρὸς ἢ τὸ ἔλαιον δὲν
ἐμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ χωρὶς πρῶτον νὰ μεταβληθῇ
εἰς ἀτμόν. Τώρα ἔχω νὰ σὲ εἶπω τί περιέργον
περὶ τῆς φλογὸς τοῦ ἀτμοῦ τούτου.

Ἄφες τὴν λαμπάδα νὰ ἀνάπτῃ σταθερῶς·
τώρα κῦτταξε αὐτήν. Βλέπεις ἀμαυρὸν τι
εἰς τὸ μέσον τῆς φλογὸς; ἐκεῖ, καθ' αὐτὸ ὑπὲρ
τὴν θρυαλλίδα; Περὶ αὐτοῦ ἔχω νὰ ὁμιλήσω.
Ὁ ἀτμὸς ἀνάπτει μὲν ὀλόγυρα ὑπὲρ τὸ κέντρον
δοσ· ἀλλ' ὁ ἀναβαίνων ἀκριβῶς ὑπὲρ τὸ κέντρον
αὐτῆς δὲν ἀνάπτει—διατὶ ἄρα; διότι, περιτυ-

λιγμένος ὢν μέσα εἰς τὴν φλόγα, δὲν ἐμπορεῖ νὰ
λάβῃ ἀέρα. Ὅθεν ὁ εἰς τὸ μέσον τῆς φλογὸς
ἀτμὸς μένει ἀκαυστος, καὶ δὲν ἀναδίδει φῶς,
ἀλλὰ συγκροτεῖ ἀμαυρὸν τι στύμμα εἰς τὸ κέν-
τρον λαμπρᾶς φλογὸς.

Διὰ νὰ μὲ καταλάβῃς ἐντελέστερα, θέλω σὲ
φέρειν ἐν ἀπλοῦν παράδειγμα. Ἴδὲ τὸ ἀμυγ-
δαλον τοῦτο, πόσον ὁμοιάζει τὸ μυτηρὸν σχῆμα
τῆς φλογὸς. Φαντάσου τώρα, ὅτι τὸ μὲν ἐξώ-
φλοιον τοῦ ἀμυγδαλοῦ εἶναι τὸ ἐκ τὸς τῆς
φλογὸς, τὸ ἀναμμένον ἢ φωτεινὸν αὐτῆς μέρος·
ἢ δὲ ψίχα τὸ ἐν τὸς, τὸ ἀκαυστον ἢ σκοτει-
νὸν μέρος· καὶ θέλεις λάβειν ὀρθοτάτην ιδέαν
τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον εἶναι κατεσκευα-
σμένη ἡ φλόξ τῆς λαμπάδος ἢ τοῦ λύχνου.

Καθαρώτατα ἐμπορῶ νὰ σὲ δείξω, ὅτι τὸ
ἐντὸς τῆς φλογὸς εἶναι ἀτμὸς ἀκαυστος. Λαμ-
βάνω τὸ κομμάτιον τοῦτο λεπτοτάτου ὑαλίου·
εἶναι περίπε τεσσάρων τετραγωνικῶν δακτύλων·
τὸ βάλλω δὲ ἐπάνω εἰς τὴν μύτην τῆς φλογὸς,
καὶ τὸ καταβιβάζω ταχύτατα πρὸς τὴν θρυαλ-
λίδα. Κῦτταξε τώρα τὸ ὑάλιον, πρὶν καπνισθῆ
—γρήγορα! Εἰς τὸ κέντρον βλέπεις τι ἀμαυ-
ρὸν, ὀλόγυρα δὲ φωτεινὸν κρίκον, ὡς παριστά-
νεται εἰς σχῆμα 2. Τὸ σχῆμα αὐτὸ σὲ δείχνει
τομὴν τῆς φλογὸς ἐκ πλαγίου· σχῆμα δὲ
1 τομὴν κατὰ κἀθετον. Τέμνω τί ἐκ
πλαγίου, ὅταν τὸ κόπτω ἀπὸ πλευρὸν εἰς
πλευρὸν· κατὰ κἀθετον δὲ, ὅταν τὸ κό-
πτω ἀπὸ ἄκρον εἰς ἄκρον. Καὶ εἰς τὰ δύο
σχήματα, τὸ μὲν σκοτεινὸν μέρος παριστάνει
τὸν ἀκαυστον ἀτμόν· τὸ δὲ λευκὸν, τὴν περίξ
αὐτοῦ φλόγα. Ἐὰν ἐκαίετο ὄλος ὁ ἐκ τοῦ
κηροῦ ἀτμὸς, τίποτε ἀμαυρὸν δὲν ἦθελεν ὑπάρ-
χειν εἰς τὸ μέσον τῆς φλογὸς· ὄλα τὰ μέρη αὐτῆς
ἦθελαν εἶσθαι ἐξίσου φωτεινὰ· ἀλλ' ὡς προεῖπα,
ὁ εἰς τὸ μέσον ἀτμὸς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀνάπτῃ,
διότι ἡ περὶ αὐτὸν φλόξ ἐμποδίζει τὴν μὲ τὸν
ἀέρα συγκοινωνίαν του.

Πρὸς πλειοτέραν διασάφησιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, θέλω κάμειν ἀπλουσιαιον μὲν, ὠραιότατον δὲ πείραμα. Θέλω ἰκόμειν λωιδιον τι ἐκ τοῦ λεπτοῦ τούτου χαρτωνίου, περὶ τοὺς δύο δακτύλους μακρῶν, καὶ ἐν δέκατον ἔκτον τοῦ δακτύλου πλατῦ· τώρα δὲ, ὅτε ἡ λαμπὰς ἀνάπτει σταθερῶς, τὸ θέτω μέσα εἰς τὴν φλόγα, πλησίον τῆς θουαλλίδος, (τὴν ὁποίαν βλέπεις ὅτι ἀρκετὰ ἐψηλίδισα). Τὸ κρατῶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν μόνον διὰ μίαν στιγμὴν. Τὸ ἐκβάλλω. Ἰδοὺ τώρα, κύτταξε τὸ χαρτωνιον· ἐκεῖ μόνον εἶναι καυματισμένον ὅπου τὸ ἔξω τῆς φλογὸς ἤγγιξεν αὐτό· τὸ μέσα τῆς φλογὸς δὲν τὸ ἐκαυμάτισε διόλου, ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει φωτιά.

Ἡ εἰκονογραφία, σχῆμ. 1, περὶ τὸ μέσον αὐτῆς δείχνει τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κρατῆται τὸ λωιδιον τοῦ χαρτωνίου· τὰ σημεῖα δὲ Α καὶ Β δείχνουν ποῦ καυματίζεται.

Δοκίμασε τὸ πείραμα τοῦτο· ἐνδέχεται μὲν ν' ἀποτύχῃς ἀπαξ ἢ καὶ δις, διότι χρειάζεται μικρὰ τις ἐπιδεξιότης, — καὶ εἰς αὐτό, καὶ εἰς ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ ἀναφέρω· ἀλλὰ θέλεις βέβαια ἐπιτύχειν καὶ εἰς τὰ δύο, ὕστερον ἀπ' ὀλίγας ὑπομονητικὰς δοκιμὰς.

Ἰδοὺ κομμάτιον ὑαλίνης σύριγγος, περὶ τοὺς τέσσαρας δακτύλους μακρῶν, καὶ ἐν ὄρθοον τοῦ δακτύλου εἰς τὴν τρύπαν· εἶναι ἀνοικτὸν καὶ ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα. Θέλω πρῶτα τὸ θερμάνειν, κινῶν αὐτὸ ὀλίγην ὥραν ελαφρὰ μέσα εἰς τὴν φλόγα· διότι ἴσως ἤθελε σπάσειν, ἂν ἐπυρόνετο αἰφνιδίως. Τώρα, βάλλω τὸ ἐν ἄκρον τῆς σύριγγος μέσα εἰς τὴν φλόγα, ὅπως διόλου εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτῆς μέρος, ὡς παριστάνεται εἰς τὴν εἰκονογραφίαν. Στοχάσου τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἰδοὺ, ὁ ἀκαυστος ἀτμὸς ἀναβαίνει διὰ τῆς σύριγγος, καὶ ἐξέρχεται εἰς τὴν κορυφὴν. Γρήγορα! φέρε τὸ φῶς πλησίον αὐτοῦ, ἀλλὰ προσέχε μὴ ταράξῃς τὸν ἀέρα, ἐνῷ κινεῖς τὴν χεῖρά σου. Ἰδέ! ὁ ἀτμὸς ἀνάπτει· καὶ οὕτως ἀπολαμβάνομεν δευτέραν φλόγα, ἐξάγοντες τὸ ἐντὸς, τὸ ἀκαυστον μέρος τῆς πρώτης. Ὁραῖον πείραμα!

Τόσον περιέργον κατασκευὴν ἔχει ἡ φλόξ λαμπάδων, λύχνων, καὶ ἄλλων παρομοίων.

ΔΕΙΞΙΣΤΑΙΜΟΝΙΑΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ οἱ Κεφαλλῆνες εἶναι οἱ μᾶλλον ἀδεισιδαίμονες ὄλων τῶν Ἑλλήνων*, ἐρήξωθησαν μ' ὄλον τοῦτο εἰς τοὺς κατοίκους τῆς περι-

* Ὁ συγγραφεὺς, χαρίζομενος εἰς τοὺς Κεφαλλῆνας, ἀδικεῖ τοὺς λοιποὺς Ἑλληνας.

χώρον προλήψεις τινὲς καὶ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα προήλθαν ἀπὸ τῶν Ἑθνικῶν τὸ δόγμα καὶ τὴν πλέον μεμακρυσμένην ἀρχαιότητα.

Τινὲς τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διηγούνται βεβαίωτικῶς, ὅτι συνωμίλησαν μὲ Νηρηίδας, ἔιδαν αὐτὰς ὀρχουμένας καὶ ἀεροβατούσας, καὶ ὅτι μετεφέρθησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων, καὶ ἀφέθησαν εἰς διεστηκότας τόπους. Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἀπαντῶσιν εἰς τὰ δάση, ὅπου ξυλεύονται, βορβόλακας, ἢ τοὶ νεοθανεῖς ἀνθρώπους τῆς κοινοτήτος, ἢ τῆς περιοχῆς των, ζήσαντας κακοβίως. Πολλοὶ οὐδεμίαν ἐργασίαν ἐπιχειροῦσιν, οὐδὲ ἐξέρχονται εἰς ὁδοιπορίαν, τὴν Τρίτην, ὡς ἡμέραν ἀποφράδα, ἐπειδὴ λέγουσιν ὅτι κατ' αὐτὴν ὁ Κάιν ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν τε Ἀβελ. Πιστεύουσιν εἰς τὰς γοητείας καὶ τὰς βασκανίας· καὶ ὅταν ὁ ἱερεὺς ἀρχίζῃ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ἂν τις φθονῇ τὸν γάμον, ἢ ἂν δὲν ἦναι τῆς ἀρεσκείας του, προστρέχει εἰς τὸν ἐπαγγελλόμενον τὴν μαγικὴν, ὅστις, δένων τινὰς κόμβους, διατείνεται ὅτι, ἐνόση αὐτοὶ σώζονται ἄλλοι, ὁ νυμφίος δὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς τὴν νύμφην χρέος του. Λέγουσι πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι καταδέσεις τοιαύτας πράττουσι καὶ εἰς τὰ ποιμνία τῶν ἐχθρῶν των, καὶ, ἐνόση μένουσιν ἄλλοι, τὰ θηλυκὰ τῶν προβάτων δὲν ἐμποροῦν νὰ συλλάβωσιν. Οἱ χωρικοὶ οὔτε φυτεύουσιν, οὔτε ἐμφυλλίζουσιν, οὔτε κλαδεύουσιν φυτὸν ὁποιοῦνδήποτε, ἂν ἡ σελήνη δὲν ἦναι εἰς τὸ τεταρτημόριον. Ἄν φυτὸν τι τύχῃ ἀκαρπον, ἐπιχευοῦσιν εἰς αὐτὸ κρανίον ζῶου, ἢ φρονοῦσιν ὅτι μετατρέπεται οὕτω εἰς καρποφόρον. Τὸ μέγα Σάββατον, ὅταν ψάλλεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸ Ἀνάστα ὁ Θεὸς, ῥίπτουσιν ἔξω τῶν οἰκῶν ἀγγεῖα ἀκέραια ἢ ἡμίθραυστα. Ἄν διαβαίνουσιν ἐπάνω τῶν συντριμμάτων, ἀλλὰ τὰ μεταποτίζουσιν, ἂν πρέπη ἀναγκαιῶς νὰ διελθῶσιν ἐκεῖθεν. Ὑπολαμβάνουσι κακὸν οἰωνὸν τὴν χύσιν τοῦ ἐλαίου, καὶ ἐξ ἐναντίας ἀγαθὸν τὴν χύσιν τοῦ οἴνου.

Τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς τῶν Γενεθλιῶν ὄλη ἡ οἰκογένεια, συγκαθήμενὴ περὶ τὴν ἐστίαν, ἀνάπτει μεγάλην πυρᾶν. Ἡ οἰκοδέσποινα φέρει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς ὀγκώδη καὶ παχεῖαν κολλύραν, πεπλασμένην ἀπὸ σερμίδαλιν καὶ σταφίδα, μὲ καρύδια καὶ ἀμύγδαλα συνεπηγμένα· ἀφοῦ τεθῆ ἐπὶ τοῦ πυρὸς, καὶ γένωσιν ἐπ' αὐτῆς τινὲς σταυροτύποι σπονδαὶ μὲ ἐλαῖον καὶ οἶνον, λαμβάνουσιν ἕκαστος μὲ μίαν χεῖρα τὴν κολλύραν, τὴν ὁποίαν ἀνθέλκοντες πρὸς αὐτοὺς, κόπτουσιν καὶ κρατοῦσιν καθεῖς ἐν κομμάτιον. Θεωρεῖται δὲ εὐτυχέστερος, ὅστις ἔτυχε τὸ κομμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ οἰκοδέσποινα, πλάττιστα τὴν κολλύραν, ἐκρυψεν ἐν νόμισμα. Τὸ αὐτὸ

κάμνουσι τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς τῆς ἀρχιχρονίας καὶ τῆς Ἐπιφανείας. Ἄλλὰ ταῦτα εἶναι πυρίεφθα διαφόρων σχημάτων, ἢ ὀνομάζονται, τὸ πρῶτον Ἀγιοβασιλίτσα, καὶ τὸ δευτέρον Φωτίτσα.

Σκαφέντος τοῦ χάρακος οἰκοδομῆς τινὸς, καὶ γενομένης τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς διὰ τοῦ ἀγιάσματος, ὁ ἀρχικίστης σφάζει ἐν ὀρνίθιον, καὶ τὸ θάπτει ὑπὸ τὰ θεμέλια, ἀπομακρύνων τὸν οἰκοδεσπότην ἀπὸ τὴν τελετὴν ταύτην. Τινὲς χωρικοὶ συνειθίζουσιν ἀκόμη τὴν σπλαγχνοσκοπίαν, ὅχι ὁμως εἰς ἄλλο τῶν ἐντοσθίων παρὰ εἰς τὸ ἦπαρ τοῦ ἀρνίου, ἢ αἰγιδίου, φρονοῦντες ὅτι μαντεύουσι δι' αὐτοῦ τὸ μέλλον. Πλέον ἀξιοπεριέργοι εἶναι αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας κάμνουσιν εἰς τὰς ὀμοπλάτας τοῦ χοιριδίου, ἢ τοῦ μελανομάλλου αἰγιδίου, ἐπειδὴ νομίζουσιν ὅτι ἐμποροῦν ἐκ τῶν εἰρημένων ὄστων νὰ μαντεύσωσι τὰ γενηθησόμενα, ἢ τὰ γεγονότα καὶ ἀγνωστα εἰς αὐτοὺς.

Ἄν τις χάσῃ κἀνὲν πράγμα, προσκαλεῖ ὄσως ὑποπτεῖ κλέπτας, τῶν ὁποίων περικαθήμενων, εἰς ἐκ τῆς συνοδίας, ὁ νομιζόμενος μᾶλλον νοήμων, λαμβάνει κόσκινον τι, καὶ εἰς τὸ ξύλινον γύρωμά του ἐμπήγει τὰς δύο αἰχμὰς ἐνὸς ψαλίδι· ἔπειτα αὐτὸς μετὰ τινος ἄλλου, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος προσκαλεῖ, κρατῶσιν ὑψηλὰ τὸ κόσκινον ἀπὸ τὸ ψαλίδιον, καὶ δέονται τῶν ἀγίων Πέτρος καὶ Παύλου τῶν Ἀποστόλων νὰ φανερώσωσιν ἂν ὁ δεῖνα ἦναι ὁ κλέπτης, ἐπαναλαμβάνοντες τὴν δέσιν εἰς τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν παρευρισκομένων. Λέγουσιν ὅτι, ὀνομασθέντος τοῦ ἀληθοῦς κλέπτου, τὸ κόσκινον στρεφόμενον, δεικνύει αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν.

Ποτὲ τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν δὲν ἐξουχιζοῦνται, οὐδὲ ξυρίζονται τὴν Κυριακὴν, φρονοῦντες ὅτι γίνονται ἀφρεῖς καὶ εὐήθεις οἱ παρανομοῦντες ἐναντίον τῆς ἐντολῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἀπαγγέλλουσιν ἐμμέτρως. Προφυλάττονται ἀπὸ τὸ νὰ ῥίψωσιν ἄλας εἰς τὸ πῦρ, λέγοντες ὅτι γεννῶνται ἔριδες μεταξὺ τῆς οἰκογενείας.

Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ἰδικὰς τῶν προλήψεις. Φρονοῦσιν ὅτι τὸ παιδίον, θεωρούμενον ὑπὸ τινος ἢ μὲ ὑπέμετρον εὐχαρίστησιν, ἢ μὲ βάσκανον ὄμμα, ἀσθενεῖ, καὶ συνειθίζουσιν νὰ λείψωσι διὰ τῆς γλώσσης σταυροειδῶς τὸ μέτωπον, ἀπαγγέλλουσαι πολλάκις τὸ Πάτερ ἡμῶν, καὶ τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ νομίζουσιν ὅτι τὸ θεράπευσι. Τινὲς παραγγέλλουσιν τὸν ἐμβλέποντα ἀκορέστως νὰ πτύσῃ τρεῖς εἰς τὸ νήπιον.

Ἐχουσι λίθους τινὰς ἐρυθροὺς, λευκοὺς, καὶ μελανοποὺς μὲ ἐρυθρὰ στίγματα. Οἱ λίθοι οὗτοι εἶναι διάτρυποι· καὶ τοὺς μὲν πρώτους,

αἱματοστάτας καλουμένους, ἐπιθέτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν πασχόντων ἀιμορροΐδα· τοὺς δευτέρους, γαλατοπέτρας ὀνομαζομένους, ἐπιχευοῦσιν εἰς τὸ στήθος τῶν γυναικῶν, ὅσαι δὲν ἔχουν νὰ γαλακτοτροφῶσιν τὸ νήπιον· καὶ τοὺς τρίτους, κρατητῆρας λεγομένους, εἰς τοὺς νεφροὺς τῶν ὄσαι ὑπέφεραν διαδοχικὰς ἐκρήξεις.

Ἀποθανόντος τινὸς, εἴτε ἀνδρὸς, εἴτε γυναικὸς, οἱ συγγενεῖς καὶ γείτονες συνάγονται, καὶ πλύνουσι τὸν νεκρὸν μὲ χλιερὸν λούτρον οἴνου ἢ ὕδατος, εἰς τὸ ὁποῖον βράζουσι φύλλα λεμονίου ἢ νερανζίου, καὶ ἄλλα· ὑπόδειξ βοτάνας. Τὸ δὲ λούτρον ὁμοῦ μὲ τὸ πηλινὸν ἀγγεῖον ῥίπτουσιν ἔξω τοῦ οἴκου ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐκφοράν τοῦ νεκροῦ. Ἀποπλυθέντα τὸν ἐνδύουσιν πρῶτον τὸ λεγόμενον Σάβανον, ἔπειτα τὰ πολυτελέστερα του φορέματα, τὸν θέτουσιν ἐπάνω μᾶς τραπέζης, καὶ ἐκπλέκουσαι τοὺς πλοκάμους τῆς κόμης των, περιστοιχοῦσιν αὐτὸν, καὶ τραγωδοῦσι τὰ ἐλεγεία τῶν κατορθωμάτων ἢ προτερημάτων του, στηθοκτυποῦνται, σπαράττουσι τὰς παρειὰς των, ἐναγκαλιζοῦνται καὶ σφίγγουσιν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, ἀσπάζομεναι συνεχῶς τὸν τεθνεῶτα, καὶ ἀφίρουναι μεγάλους ὠρυγμούς, ὅταν ὁ νεκρὸς ἐπὶ φερέτρον κομίζεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετὴν ἐπαναλαμβάνουσι τὸν θνήσκον, ἢ πρὸ τριάκοντα ἢ ἢ τεσσαράκοντα χρόνων ἐσυνείθιζαν νὰ ἐμβάλωσι καὶ ἐν νόμισμα εἰς τὸ στόμα τῆ ἀποθανόντος· ἀλλ' ὁ τότε Ἀρχιερεὺς ἐξέδωκεν ἀφορισμὸν κατὰ τοῦ ἔθους τούτου τῶν Ἑθνικῶν, καὶ κατελύθη ὀλοκλήρως.

Τὴν παραμονὴν τῆς γενεθλίου ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, αἱ ἐν ὄρφ γάμου παρθένοι συναθροίζομεναι κάμνουσι βοτανοσκοπίαν τινὰς, διὰ νὰ προγνωρίσωσιν ὁποῖα θέλει εἶσθαι ἡ τύχη των μετὰ τὴν ὑπανδρείαν. Θέτουσι προσέτι τρεῖς κόκκους κριθῆς ὑπὸ ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀπαγγέλλουσιν τινὰς προσευχὰς, δέονται τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῶν Ἁγίων Πέτρον καὶ Παύλου τῶν Ἀποστόλων νὰ τὰς ἀποκαλύψῃ κατ' ἄνευρον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις μέλλει νὰ ἦναι σύζυγός των, καὶ μὲ τὴν φαντασίαν θεμασμένην ὑπὸ τοιοῦτων προλήψεων ἐγείρονται τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τῶν ὕπνων, καὶ διηγούνται εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὰς συντρόφους των τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἴδαν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος νυμφίου.

Αἱ γυναῖκες τῶν χωρίων δὲν δανείζουσι τὴν νύκτα εἰς τοὺς γείτονάς των κόσκινον, ἢ ἄλας, ὑπολαμβάνουσαι τοῦτο κακὸν οἰωνόν.—ΙΟΝΙΟΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

Η ΑΠΑΤΗΛΗ ΜΗΤΗΡ.

ΜΗΤΗΡ τις ἐπάσχιζε ποτὲ νὰ καταπέσῃ τὸ παιδίον τῆς νὰ ἐπάρῃ ἐν ἰατρικὸν πολὺ ἀηδὲς, καὶ, διὰ νὰ τὸ καταπέσῃ, εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι ἄνοστον· τὸ παιδίον ὁμῶς δὲν τὴν ἐπίστευσε, γνωρίζον ἐκ πείρας ὅτι δὲν ἦτο φιλαλήθης. Φίλος τις, ὁ ὁποῖος παρευρέθη, ἐπῆρε τὸ κουτάλιον, ἔειπεν, 'Ἰάκωβε, τοῦτο εἶναι ἰατρικὸν, καὶ εἶναι πολλὰ ἄνοστον. Δὲν ἐπεθυμοῦσα νὰ τὸ ἐπάρω, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτον ἀνάγκη. Σὺ δὲ εἶσαι ἀρκετὰ γενναῖος, ὡσεὶ νὰ καταπίῃς ποτὸν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι νόστιμον. Δὲν λέγω ὀρθά;' 'Μάλιστα,' εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, φαινόμενος ὀλιγώτερον κατηφής. 'Ἀλλὰ τὸ ἰατρικὸν εἶναι τῶντι πολλὰ ἄνοστον.'—Τὸ ἐξεύρω, εἶπεν ὁ φίλος. 'Υποθέτω ὅτι δὲν ἐγεύθῃς τίποτε ἄνοστότερον.' Ὁ φίλος τότε ἐδοκίμασε τὸ ἰατρικὸν ὁ ἴδιος, καὶ εἶπεν, 'Εἶναι τῶντι πολλὰ ἄνοστον. Ἄλλ' ἂς ἴδωμεν ἐάν δὲν ἔχῃς ἰκανὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἐπάρῃς, ὅσον ἄνοστον καὶ ἂν ἦναι.' Τὸ παιδίον ἐπῆρε μὲ δισταγμὸν τὸ κουτάλιον. 'Εἶναι τῶντι πολλὰ κακόν,' εἶπεν ὁ φίλος· 'ἀλλ' ὁ καλῆτερος τρόπος εἶναι νὰ δείξῃς γενναϊότητα, ἔ νὰ τὸ πῆς διὰ μιᾶς ὡς μεγάλος ἄνθρωπος.' Ὁ Ἰάκωβος ἐδείχθη τῶντι γενναῖος, καὶ ἐπῆρε τὸ ἰατρικόν. Τώρα ποῖον θέλει σέβασθαι περισσότερον τὸ παιδίον τοῦτο, τὴν ἀπατηλὴν μητέρα του, ἢ τὸν τίμιον ξένον; καὶ ποῖον θέλει πιεῦειν μετὰ ταῦτα προθυμότερον; —ΜΗΤΗΡ ΟΙΚΟΥΡΟΥΣΑ.

ΔΡΟΜΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ.

ΕἶΠΑΜΕΝ ἀλλαχοῦ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ταχυδρομείων εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, τὸ 1827, ὑπερέβαινε 4,000· ἐμποροῦμεν τώρα νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὸ 1835 ἀνέβαινεν εἰς 10,770. Προεῖπαμεν ὡσαύτως, ὅτι τὸ 1790 αἱ ταχυδρομικαὶ ὁδοὶ εἶχαν ἔκτασιν μόνον 1,875 μιλίων, ἔ τὸ 1818, 51,600· ἀλλὰ τὸ 1835 αἱ ὁδοὶ αὗται ἐσκέπαζαν περίπου 112,774 μίλια. Εἰς πορείας καθημερινάς, ἢ σπανιωτέρας, μετεκομίζοντο οἱ σάκκοι τῶν ἐπιστολῶν ἐπὶ τῶν δρόμων τούτων περίπου 25,869,486 μίλια κατ' ἔτος· ἤγουν, 16,874,050 μίλια δι' ἄμαξων· 7,817,973 μίλια διὰ ἵππων· 906,959 μίλια δι' ἀτμοπλόων· καὶ 270,504 μίλια διὰ ὀχημάτων ἐπὶ σιδηρῶν δρόμων.

ΟΙΚΟΣ.—Εἰς τὸν οἶκον γεννώμεθα, εἰς τὸν οἶκον ζῶμεν, καὶ εἰς τὸν οἶκον ἔχομεν ν' ἀποθάνωμεν· ὥστε διὰ τὰ τοῦ οἴκου πρέπει νὰ μᾶς μὲλη πολὺ μᾶλλον παρὰ διὰ τὰς δημοσίας ὑποθέσεις ὄλων τῶν ἐθνῶν τῆς οἰκουμένης.

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Τὸ Ναυτικὸν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς συνίστατο, τὸν Μάρτιον 1836, ἀπὸ 11 πλοῖα τῶν 74, ἔ 1 τῶν 64, κανονίων, 14 τῶν 44 κανονίων, 2 τῶν 36 κανονίων, 2 τῶν 24 κανονίων, 13 τῶν 18 κανονίων, ἔ 6 τῶν 12 κανονίων. Κεφάλαιον πλοίων, 49· κεφάλαιον κανονίων, 1920.

Τὴν 3ην Μαρτίου 1819 ἐθέσπισεν ἡ Ἀγγλοαμερικανὴ συνέλευσις, τὰ μὲν πρώτης κλάσεως πλοῖα νὰ λαμβάνωνται ὀνόματα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὰ δευτέρας κλάσεως, ὀνόματα ποταμῶν, τὰ δὲ τρίτης κλάσεως, ὀνόματα πόλεων καὶ κωμοπόλεων. ΒΟΡΕΙΟΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑ εἶναι ὄνομα μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐνὸς δικρότου· ΥΔΣΩΝ, (Hudson,) εἶναι ὄνομα ποταμοῦ, καὶ προσέτι τὸνομα τῆς φρεγάτας, ἧτις ἐναυπηγεῖτο μὲν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, ἀλλ' ἐπωλήθη εἰς τὸ Ἀμερικανικόν, διὰ νὰ τελειωθῇ ἡ κακότυχος ἄλλη.

ΤΟ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΘΕΝ ΝΗΣΙΟΝ.—Νεωστὶ ἐγένεν ἀφαντος ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ πρόσωπον ἡ νῆσος Ἰωάννου Φερνάνδου [Juan Fernandez], ἧτις ἔκειτο πρὸς δυσμὰς τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἀναμφιβόλως ἐγεννήθη εἰς ἀρχαιοτάτην χρόνον περίοδον ὑπὸ ἡφαιστίου ἐκρήξεως, καὶ κατεποντίσθη διὰ σεισμοῦ. Μολοντοὶ δὲ ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους διέμεινεν ἀκατοίκητον ἔ ἔρημον τὸ νησίον τοῦτο, ἠξιώθη ὁμῶς φήμης ἀθανάτου, διότι αὐτοῦ εὗρηκεν ἄστυλον ὁ ναυαγῆσας ναύτης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Δανιὴλ Δεφὼς [Defoe] ἔδωκε τὸ περικλιεῖς ὄνομα Ροβινσὼν Κροῦσοῦς [Robinson Crusoe]. Ἡ νῆσος ἐκαλέσθη Juan Fernandez πρὸς τιμὴν Ἰσπανῆ κυβερνήτου τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος.

ΑΚΡΑΤΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Εἰς διάστημα δύο ἐβδομάδων ἐμβῆκαν εἰς ἐν καπηλεῖον τοῦ Λονδίνου, τὸ 1834, 269,438 ἄνθρωποι, ἐκ τῶν ὁποίων 108,593 ἦσαν γυναῖκες, καὶ 18,391 τέσσαρα.

Τὸ 1835 ἔλαβεν εἰς φυλακὴν ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου 63,474 ὑποκείμενα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεθύσων, ὅσοι συνελήφθησαν εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἦτο 21,794, ἐκ τῶν ὁποίων 7,523, ἤγουν ὑπὲρ τὸ ἐν τρίτον, ἦσαν γυναῖκες.

Ἡ ἘΝ Ῥώμῃ περιβόητος ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐκτίζετο 135 χρόνους, ἐπὶ δεκαεννέα Παπῶν, καὶ ὑπὸ δώδεκα ἀλληλοδιαδόχους ἀρχιτέκτονας.